

Performanță și excelență

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"

Bd. C.D. Loga, Nr.37, 300020, Timișoara, Timiș | Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094 | CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
PRIMUL LICEU CU PREDARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DIN CAPITALA BANATULUI

REVISTA
LOGARITM

Semestrul I

Nr. 1,
An școlar 2020-2021

CUPRINS

<u>Tara visurilor noastre o revistă școlară unică</u>	4
<u>Bilanț de Centenar</u>	16
<u>Timișoara- Capitală Europeană a Culturii</u>	18
<u>Introspecții despre literatura modernă</u>	18
<u>Universul ficțiunii filozofice</u>	19
<u>Leonhard Euler (1707-1783)</u>	22
<u>Filme de vizionat</u>	25
<u>Ne vedem la 19</u>	30
<u>Amintiri neprețuite</u>	31
<u>Românesc Monumental</u>	33
<u>Cuvinteleucid</u>	34
<u>Between life and death</u>	35
<u>High</u>	38
<u>Im Grau</u>	40
<u>Viata în gimnaziu</u>	43
<u>Ani de liceu</u>	44
<u>Cărți recomandate</u>	45
<u>Arta digitală</u>	48

Nr. 1/ An școlar 2020-2021**ȚARA VISURILOR NOASTRE
(I) O REVISTĂ ȘCOLARĂ
UNICĂ**

Cuvinte cheie: *Liceul „Emanuil Gojdu” Oradea, Liceul „Constantin Diaconovici Loga” Timișoara, prof. Augustin Cosma, revista literară, scriitori*

În urmă cu un an sărbătoream centenarul înființării primului liceu de limbă română din Timișoara, ce poartă numele marelui cărturar Constantin Diaconovici Loga. Se întâmpla în august 1919, când noile autorități treceau clădirea Liceului maghiar de stat și bunurile materiale aflate în aceasta, în stăpânire românească.

Cu acel prilej, pe lângă participarea la realizarea unui amplu volum de interviuri cu o sumedenie de absolvenți ai prestigioasei unități de învățământ, am cercetat și documente din istoricul acesteia, pentru a cunoaște mai bine trecutul său, înaintașii, pe cei care și-au frecat coatele de bănci și au umplut încăperile cu același năduf și speranțe ca și mine.

Nu mică mi-a fost mirarea să aflu că în anii războiului, între 1941 și 1945, în pofida condițiilor deosebit de grele de atunci, apărea aici o revistă școlară, apreciată ca unică în țara românească la vremea respectivă. Întâi i-am aflat numele, „Țara Visurilor Noastre”, care mărturisesc că încă de la început mi-a tăiat respirația. Este atâta candoare și năzuință, atâta căldură și îndârjire, o asemenea nețărâmură dragoste pentru meleagul natal, amestecată cu nostalgie, dar și bucuria de a-l călca cu pasul zi de zi, invitație la visare și creație, încât am fost dornic să o răsfoiesc deîndată. Nu a fost o

întreprindere ușoară. Am căutat-o pe internet, unde pe atunci se aflau doar câteva numere disparate, apoi la Secția documentare a Bibliotecii Județene Timiș, unde se află o bună parte din ele. Abia mai târziu, după sărbătorile centenare, am găsit pe internet întreaga colecție a revistei, copiată digital prin grija Bibliotecii Centrale Universitare din Cluj Napoca.

De aici a pornit istoria acestei

comunicări. Și o întrebare, retorică: cui a aparținut, de fapt, revista? Liceului „Emanuil Gojdu” din Oradea, ori Liceului „Constantin Diaconovici Loga” din Timișoara? O dilemă îndreptățită, pentru că ea apăruse în decembrie 1937, ca o inițiativă a Societății de lectură „Vasile Alecsandri” de la Liceul „Gojdu”, idee a inimosului profesor Augustin Cosma, și a ființat acolo până în 1940, apărând 26 numere, în 16 apariții tipografice, ea fiind continuată la Timișoara, unde profesorul plecase în refugiu și găsisese adăpost la Liceul „Loga”, care tipărește, între 1941-1945, 43 de numere în 27 broșuri. Deci o pilduitoare colaborare între două importante

unități de învățământ în timpuri de restriște.

Cum nu știam mai nimic despre profesorul Augustin Cosma, despre împrejurările în care a apărut la Oradea publicația în discuție, nici despre destinul ei ulterior, am apelat, printr-un alt „logan”, binecunoscutul bard bănățean Tiberiu Ceia, bun prieten și cândva coleg la TVR Timișoara, la bunăvoința scriitorului și omului de cultură orădean Mircea Bradu. Acesta avea să-mi trimită fotocopiata numărului omagial al publicației „Țara Visurilor Noastre”, revista Colegiului Național „Emanuil Gojdu” din Oradea, seria a IV-a, nr. 42, aprilie 2015, în care aflu o seamă de lucruri edificatoare.

Augustin Cosma, un om providențial

Preot greco-catolic și profesor de limba și literatura română și latină, acesta s-a născut la 13 iulie 1890, în localitatea Vadu, din județul Făgăraș, ca fiu al unui învățător și al unei casnice care, voluntar, moșea nașterea copiilor din localitate. Școlile le-a făcut în sat, apoi la liceul din Blaj și Teologia la Budapesta. Acolo va împlini visurile sale unioniste activând ca vicepreședinte al Societății Studenților Români, motiv pentru care a fost internat în două rânduri în lagărul de la Sopron. Ulterior, după Marea Unire, va binemerita ordinul „Jertfe pentru Ardeal”.

Un detaliu deloc ne semnificativ, căsătorit cu Silvia Terdic, fiică de preot, va avea opt copii.

După unele studii de echivalare, ce îi permiteau să

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

activeze la catedră, devine profesor la Liceul „Emanuil Gojdu” din Oradea, până la cedarea Ardealului de Nord, după Dictatul de la Viena, în 1940. Preocupat de diversificarea exprimării creatoare a elevilor, va pune bazele publicației școlare „Țara Visurilor Noastre”, care va ilustra activitatea Societății literar-artistice „Vasile Alecsandri” din școală.

În urma Dictatului de la Viena, se refugiază la Timișoara, unde este bine primit la Liceul „Loga”. Aici sosește, însă, având în bagaje și colecția revistei și voința de a o continua. Așază sămânța pe un teren fertil, se găsesc și banii, revista va apărea de îndată, până în 1945, când se încheie războiul, iar profesorul pleacă acasă. Unde însă, ca pretutindeni în țară, nu mai găsește aceeași lume.

Pentru că fusese preot greco-catolic și membru al Partidului Național Țărănesc, a fost „recompensat” prin internarea, fără judecată, în lagărul de muncă forțată de la Canal, între anii 1952-1953, apoi trimis cu domiciliu forțat la Miercurea Ciuc, până în 1954, când i se permite să se întoarcă în Oradea. Numai că nu mai are voie să predea la liceul de elită de odinioară, ci la Școala medie de mecanică agricolă, unde se va și pensiona. Va înceta din viață în 1965.

Datele, succinte, le-am desprins dintr-o scurtă biografie semnată de fiii săi Ioan și Octavian Cosma, publicată în paginile numărului omagial.

La acestea adaug și scurtele informații oferite în volumul lui Sergiu Stoica, „Clerici ai Eparhiei Greco-Catolice de Oradea în detenție sub regimul comunist din România”, care, la pagina 63

inserează următoarele informații: „Acesta a fost arestat la 16 august 1952. A avut Proces Verbal de Internare, nr. 8/952 emis de D.G.S.S. Oradea, cu motivul «P.N.Ț.», durata internării a fost de 60 de luni. Fișa Matricolă Penală nu ne oferă datele necesare pentru data arestării și transferul din locurile de detenție. Sunt scrise doar două lagăre de muncă Peninsula și Valea Neagră. În această fișă este scris că a fost arestat la 16 august 1952 și că a fost transferat la Lagărul de muncă Valea Neagră pe 14 ianuarie 1952.” (Sergiu Stoica, pg. 63)

Doamna Silvia Badea, fiica acestuia, mărturisea într-un amplu interviu inserat în revista „Țara Visurilor Noastre”, seria a IV-a, câteva detalii din viața frământată a părintelui său:

„Tata a făcut politică național-țărănistă fiind arestat de nenumărate ori. Securitatea «ne vizita» deseori, plecând de fiecare dată cu câțiva saci de cărți de valoare și lucrări ale tatălui meu. Și originalul din lucrarea «Femeia în opera lui Mihai Eminescu» a fost luat de ei. Dar reîntorcându-se de la Canal și apoi din domiciliul forțat de la Miercurea Ciuc în 1953, și-a rescris lucrarea din memorie, versiune care scapă ca prin minune perchezițiilor care au urmat.” (Corina Păcurar, pg. 20)

Profesorul Cosma a fost, printre altele, autor al unei piese de teatru, pusă în scenă la Teatrul din Oradea, „Plinirea Vremii-Mesia”, a unui amplu eseu rămas în manuscris „Femeia în opera lui Eminescu”, ce i-a atras aprecieri din partea unui eminescolog cunoscut, Alain Guillerrou, de la Sorbona, și a unui eseu „Omul ca ființă morală responsabilă”.

Adevărata sa operă a fost, în schimb, colecția revistei „Țara Visurilor Noastre” și generațiile de elevi care s-au afirmat în paginile ei, mulți dintre aceștia devenind ulterior importante personalități ale vieții cultural-științifice românești.

CUPRINSUL:	
De Vastie Muc	Se desclădă din nou porțile geolui 1
Ionel Cernășanu, lit. mil.	Rupăcătune 6
Florin Boșta, I. Loga	Cerșetea Sărăciului 7
Lola Olaru	Espionaj 9
Nana	Suflet 10
Nestor Prisco, I. Loga	Iubiții mesei 11
Măia Bistria, N. D. S.	Tăcută amintire 11
Aurel Bugariu	Îngrijitorul Ichim Morțiu 12
Gh. Spadaru	Unbas al de vacanță, prima zi de școală 13
Ulla Aurel, I. Loga	Troiană 15
Ler, I. Loga	Mic străj 15
Lola Olaru	Enigma 16
Mihai Dumbravă, I. M. N. Arad	Totărăni 17
Bela, I. mil.	Tiraj 17
Lenada Dănilă	Păși din Ardeal 18
P. H. I.	El... 19
Titi	„Mocul” 20
E. Vida Pop, L. S. V. Beiuș	Paștrica dunăreană 20
Mariana Georgescu-Văloea	In noaptea 21
Mikael Holman	Inserează 22
Ionita Ilieș	Iarnă 22
Augustin Cosma	Bronșele și privighitoarea 22
I. Cernășanu	Ideal 26
G. Tohăș	Cântec anacronic 28
Miroșu I. Beni	Sătul 28
Ionel Măreanu	Toamna pe valea Mătrului 28
Ionita	Recentă 29
Troian Cosă	Scrisoare 33

O revistă unică

În concepție, redactare și respectare a programului său, realizarea acesteia număr de număr, atragerea unor sponsori, dar și cu sacrificii materiale personale destul de mari, descoperirea talentelor, cultivarea lor, organizarea de șezători literar-artistice sub egida publicației. Panoramă a activității literare școlare din timpul său, atât la Oradea, cât și la Timișoara, revista a devenit curând o pepinieră de talente, mulți tineri dăruți cu har gășind aici o caldă și ocrotitoare găzduire. Unii dintre aceștia, și nu puțini, au găsit aici terenuri de decolare în zborurile lor literare.

Dincolo de aparențe, revista a fost și a rămas în istorie un adevărat fenomen. Spre lauda orădenilor, după mai multe

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

tentative, astăzi revista apare în condiții grafice deosebite, ducând mai departe o tradiție devenită de excepție. Din păcate la Timișoara, odată cu plecarea dascălului și mentorului său, zborul acesteia s-a frânt, publicația a intrat în uitare. Ce-i drept, nici contextul evenimentelor de atunci (final de război, instaurarea puterii comuniste în România), nu îi mai permitea apariția. Dacă la Oradea imaginea luminoasă a profesorului și revista au rămas în amintirea foștilor săi elevi, în legenda școlii, la Timișoara aceasta s-a stins, deși avea să se păstreze în numeroase pagini de carte și diverse însemnări așezate ca piatră de bornă în activitatea literară a numeroși dintre foștii colaboratori. Acesta a și fost temeiul cercetării noastre, din care reproducem astăzi un fragment.

„Nu revista era a lui, ci el era al revistei”

Privesc coperta primului număr. Un desen, destul de stângaci, înfățișează o zână ce dezvăluie unui copil un peisaj amplu, cu coline și brazi. Scris de mână este și titlul revistei, sub care scrijelează: „Închinăm aceste ale noastre dintru ale noastre, pentru noi și pentru ei: Părinților iubiți, educatorilor respectați ca să ne cunoască și cunoscându-ne mai bine, să ne iubească nu mai mult, ci mai cu temei și mai spre binele nostru.” (**Țara Visurilor Noastre**, 1937, coperta I) Iată esențializat însuși programul revistei.

Urmează motto-ul, un fragment din „Imnul studenților” al lui George Coșbuc:

„Cu vesele glasuri de tinere firi

Cuprinși de-amintirea
străbunei măiri

Spre soare ni-e gândul și
mergem spre el

Lumina ni-e ținta și binele fel
Trăiască-ne țara și neamul !

Cu dreapta ’nălțată pe Tatăl
de Sus

Jurat-am pe tot ce strămoșii
ne-au spus:

Unire ’ntre frați și pe
Domnul să-l iubim

Și altarul de jertf’ al națiunii
să fim

Și sufletul neamului nostru.”
(**Țara Visurilor Noastre**, 1937,
coperta II)

Pe pagina a doua apare
colectivul de redacție. După
părerea mea, este un eveniment,
pentru că în prim- plan sunt așezați
adevărații autori ai publicației și nu
realizatorul acesteia, cum se
cuvine:

„ȚARA VISURILOR
NOASTRE apare lunar
ÎNGRIJITĂ DE: OVIDIU
DRIMDA, preș. soc. de lectură «V.
Alecsandri». VLAD ZĂNESCU,
cl. VII, vicepreședinte. E.
SILAGHI, cl. VIII, secretar.
GHEORGHE COSMA, cl. VIII,
preș. comisiei critice. BARBUȘ
IOAN, cl. VIII. CIURDARIU
SALVATOR, cl. VIII. IONESCU
IUSTIN, cl. VIII. BLAJOVICI
TRAIAN, cl. VII. TĂNASE
CONSTANTIN, cl. VII.
APOSTOLESCU T. cl. VI.
GROZA EUGEN, cl. VI.
GHENDER AUREL, cl. V.
GHERDAN. cl. V.

SUB CONDUCEREA ȘI
RĂSPUNDEREA: Prof.
AUGUSTIN COSMA.” (**Țara
Visurilor Noastre**, 1937, pg. 2)

Este evidentă modestia
profesorului responsabil, dorința
lui de a așeza în prim- plan

„vedetele”, câteva dintre acestea
viitoare nume mari în viața
culturală de viitor. În fapt,
profesorul Cosma nu face decât să
dea temeinicie preocupărilor din
acele zile. Profesorul Eugen Groza
aduce următoarele precizări cu
privire la actul de naștere a revistei:

„La ședințele societății
literare «Vasile Alecsandri»
participau cu regularitate,
săptămânal, toți elevii cursului
superior al liceului. Se petreceau
acolo, în luminoasa sală de muzică,
pe sub ferestrele căreia zoresc fără
încetare spre depărtări necunoscute
undele cristaline ale Crișului
Repede, câteva ceasuri de rodnică
destindere, de încântare artistică.
Veritabilele surprize răsplăteau
nerăbdătoarele așteptări când, după
discuții calme ori mai furtunoase,
iscate de lectura operelor inedite
prezentate de elevi, se oficia un
adevărat ritual, deschizându-se
tainicul plic din care se scotea
bilețelul împăturit cu numele
autorului. Acesta era apoi anunțat
cu o emfază de unul din membrii
de frunte ai comitetului, care trona
la catedra sălii de muzică.
Comitetul de conducere era ales cu
solemnitate la fiecare început de
an, dar de fapt activitatea societății
era condusă cu mult tact
pedagogic, cu un sensibil simț
artistic, de profesorul **Augustin
Cosma**, la fel ca un **regizor dibaci**
a cărui prezență nu se dorea defel
remarcată, dar se simțea totuși mai
pregnantă.

Când sacul cu manuscrise al
societății devenise prea plin pentru
a mai putea fi reținut doar între
zidurile școlii, profesorul și elevii
săi au avut curajul să-l deșerte în

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

teascurile tipografiei, punând astfel bazele uneia din cele mai valoroase reviste din patria noastră. Pe frontispiciul primului număr tinerii colaboratori ai revistei aduceau un pios omagiu părinților iubiți și educatorilor respectați cărora le închinau «aceste ale noastre dintre ale noastre». Și părinții iubiți, ca și educatorii, au îmbrățișat cu căldură revista, abonându-se în proporție de 100%.” (prof. Eugen Groza, pg. 72)

Profesorul A. Țârulescu continuă portretul dascălului ce se conturează din paginile revistei: „Era omul bucuriilor fățișe, triumfătoare. Credea cu duioșie în măreția sufletului copilului în care mijeau visele... Iubea florile candoarea inimilor adolescente. Vorbea în șoaptă ca să nu sperie visurile celor ce veneau cu o poezie la el să le-o publice. Pășea încet, când se plimba cu un ucenic al muzelor, ca să deștepte vraja acelei tainice comuniuni ce știa s-o creeze

între el și elevul care-i destăinuia... macii inimilor. Profesorul Cosma era într-o permanentă scăpărare spirituală, părea totdeauna dispus să asculte, de aceea avea capul plecat spre oamenii și elevii care-i vorbeau, asculta, tăcea, încuraja cu zâmbetul destăinuirea ce i se făcea; toți veneau cu încredere la el.” (Țârulescu A., pg. 76)

Adăugăm acestor evocări și cele ale doamnei Silvia Badea, fiica distinsului profesor, care ne introduce în universul intim al familiei Cosma, acolo unde dascălul dezvăluia imaginea părintelui plin de căldură, dar nu lipsit de responsabilă severitate: „Tata era un om integru, un om pe ale cărui cuvinte te puteai baza.

Împreună cu mama, cea care l-a sprijinit în tot, cea care i-a fost atât de aproape în momentele cele mai grele, a reușit să ne dea o educație solidă, conformă cu valorile în care amândoi credeau neclintit. Sfaturile, căldura și nu în ultimul rând grija pe care o primeam, ne-au modelat sufletele de copii și de adolescenți, atât mie, cât și fraților și surorilor mele.

Toți frații au fost «gojdiști», școală care și la vremea aceea era o pepinieră de elite. Fratele meu, Ghiță, a confirmat devreme speranțele pe care părinții și le pun în primul născut: la treizeci de ani devenea cel mai tânăr prorector din țară, la vremea aceea. Minte neobosită, a lăsat în urma sa o serie de invenții brevetate. A fost membru corespondent al Academiei din New York. În calitate de profesor a susținut cursuri la unele dintre cele mai prestigioase universități din Europa. Glumind, îmi vine să spun că tata a avut timp «să-și facă mâna» de părinte și de dascăl cu primii șapte copii. Al optulea, Ticu, a terminat liceul la șaisprezece ani, la douăzeci și unu de ani facultatea de electrotehnică și la puțin timp își dădea doctoratul sub îndrumarea profesorului doctor Grigore Moșil. La Costinești a făcut experimentul la invenția lui de telefonie automată.

Pot spune că, în ciuda greutăților și încercărilor, mulțumită «bagajului» primit de la părinții noștri am reușit toți frații să ne găsim și să ne urmăm vocația. Tata mi-a transmis și mie pasiunea pentru pedagogie și dragostea de copii, toată viața dedicându-mi-o lor ca pedagog, ca dascăl.” (Corina Păcurar, pg. 19)

Una din performanțele didactice ale părintelui și dascălului Augustin Cosma, este, în viziunea fiicei sale, și revista liceului: „Cred că revista a fost pentru tatăl meu copilul de suflet. Acolo, în timpul orelor de limba română, tatăl meu a descoperit potențialul enorm pe care tinerii gojdiști îl au. Cu discreție a reușit să le insuflă dorința ca lucrările lor să devină publice. Ideea înființării cenaclului literar a avut ca scop ieșirea din anonim. Revista liceului, care s-a născut din dorința ca visurile lor să aibă un nume: *Țara visurilor noastre*, iar talentul tinerilor care transpune cu atâta forță răsfoind edițiile vremii au făcut din revistă «emblema» liceului.” (Corina Păcurar, pg. 19)

Gestul de a-și așeza numele în urma tinerilor care au alcătuit primul colectiv redacțional nu este numai o dovadă de modestie, ci un concept pedagogic în care dascălul credea cu tărie.

Fiul său, Gheorghe Cosma, dovedit un fervent scriitor și publicist încă de pe băncile școlii și în paginile revistei, vorbește lui Ion Bradu despre începuturile acesteia și rolul jucat de părintele său în apariția ei:

„Eram singuri, spune Gheorghe Cosma. O grădină are nevoie de grădinar. Cred că Ovidiu Drimba este cel care a simțit mai pregnant nevoia unui asemenea grădinar al începuturilor sale și ale noastre. El, încă atunci, se orienta în mod conștient spre o carieră umanistă, literară. Eu «păcătuiam» în literatură, dar mă pregăteam pentru politehnică. De aceea, când am intrat într-a 8-a, el m-a rugat să-l întreb pe tata dacă n-ar

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

accepta conlucrarea Societății de lectură și sprijinirea unei reviste a liceului... Desigur, tata o aștepta, cum mirele își așteaptă mireasa sa. Dar n-ar fi propus-o el, niciodată. De ce? Pentru că, pentru el, a fi dascăl nu înseamna a face din elevi slujitori ai măreției sale ci, dimpotrivă, din el un slujitor al nevoilor acestora. Și totuși, el știa că a sluji – ca dascăl – este a îndruma, deci a conduce, a orienta. De aceea, pe coperta zincografiată, nu scrie «revista liceului», ci «Redacția și administrația: Prof. A. Cosma, Oradea, str. Dr. D. Lascu». Curajul cinstei capabile conștientie! El știa că el va sluji revista. Deci a luat măsurile sale – de sergent îmbătrânit în lupte să o apere împotriva celor ce ar încerca să o transforme în trambulina propriilor interese. Cred că este un caz unic în istoria revistelor de tineret. De aceea – chiar și aici – el a publicat puțin. Nu revista era a lui (cu tot curajul amintit mai sus, ușor de atacat), ci el era al revistei. Astfel, a reușit ca revista să fie a elevilor, a tineretului.

Conducerea sa era fermă, dar de-o deosebită discreție, dictată de respect și dragoste. Avea suficient prestigiu și autoritate ca să obțină sprijinul liceului în obligativitatea abonamentului, pentru a asigura o bază materială reală și constantă. Dar și obligativitatea avea atâtea excepții câte cereri se formulau în acest sens de către elevii săraci. [...]

Valorile se alegeau singure. De aceea a reușit să facă loc, în straturile acestei grădini, oricărui valori, fie cele ce erau sclipire valorificată mai târziu pe altă cale, fie talentelor literare perene.

Nu dorea să facă din revistă decât o poartă și o inimă deschisă

și mai ales, o școală de închinare în fața valorii celui alt. De aceea a organizat – atât la Oradea, cât mai ales la Timișoara (în anii de refugiu 1940-1944), întâlniri cu și fără public. El spunea mereu: *Privighetoarea cântă atât de frumos, mai ales că știe și să asculte când cântă alții*". (Ion Bradu, pg. 9)

Un alt răspuns la această aparentă modestie a creatorului publicației îl oferă însuși directorul liceului „Emanuil Gojdu” din acea vreme, Teodor Neș, în primul număr al revistei, din decembrie 1937: „Pubertatea și adolescența sunt pline de nădejdi și temeri. În această vârstă se încaeră umbrele înălțate din adâncurile zoologicului cu luminile pogorâte din idealurile ce se zămislesc în sufletele tinere. În vâlmășagul luptei se limpezește și se desenează profilul psihologic al adolescentului; se solidifică schema caracterului; în vântul ce băntuie în suflete, se spulberă pleava expresiunilor vulgare și cuvintele se înădesc în fraze îngrijite, alese, colorate cu o afectivitate specifică. Lumea: natura și oamenii, se răsfrâng în suflete prin prisma unei sensibilități lămurite. Personalitatea, timid pitulată în spațiul hotărnicit de epidermă, se dilată și se revarsă în gesturi și atitudini emfaticе. Ideile mari, constelațiile principiilor superioare, etico-naționale, strălucesc cu multă lumină pe firmamentul cerului care se înseninează. În această perioadă se descătușează forțe și energii, cu pretenții de a reforma lumea și societatea, cu nădejdi de a birui toate împotrivirile.”

Acum este momentul pedagogului, care trebuie să

discearnă grâul de neghină și să îmboldească planta spre lumină. Spune mai departe domnul director Neș: „Dascălii mai au datorința să apuce cu blândeță mâna care plimbă creionul pe hârtie și inselează crochiuri din linii stângace și să înmlădieze conturul unde-l cere simțul artistic. Mai e nevoie de un cuvânt de îndemn și îndreptare, unde o simțire timidă, ori îndrăzneată încearcă să se pogoare, prin vârful de condeiu, în fraze. E nevoie și de o intervenție și corectare, unde caracterul care începe să prindă pojghița, arată semn de vrăjmășie față de societate.

Pentru împlinirea acestui rol, însă, elevilor trebuie să li se dea puțința de a se manifesta. Nu putem prin răstiri și încruntări să frângem condeiu care vrea să scrie, ori să tăiem vorba care cere să se înfire melodioasă în ritmuri și nici nu putem mânji cu autoritate păgână paleta care vrea să zugrăvească un colț din natură.”

Aici găsește dumnealui rostul acestei întreprinderi literare a inimosului profesor Cosma: „De aceea, nu vrem să înăbușim vrerile și pornirile lăuntrice ale societății de lectură, «Vasile Alecsandri», care lucrează la liceul nostru, când aceste cer o limitată libertate de manifestare spirituală și artistică. Îi lăsăm să scrie, să creeze după șoapta îndemnurilor firești, după sfaturile preventive, unde ni le cer, și după îndreptările profesorilor și ale conducătorului societății, d-l Aug. Cosma, înainte de a se tipări slova.

Dorim ca revista școlarelor noștri să pornească într'un ceas cu noroc și în clipele când ei vor sta aplecați asupra hârtiei, petrecând vremea cu «plăcuta zăbavă» a

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

scrisului, lupta dintre umbrele zoologicului și luminile idealurilor să sfârșească cu biruința acestor din urmă.” (Teodor Neș, 1937, pg. 3-4)

Am citat mai amplu din salutul directorului liceului „Gojdu” la primul pas al revistei (respectând ca și în următoarele citate ortografia timpului) pentru a creiona, concret, deschiderile și limitările subliniate dintru început de sistemul de învățământ al timpului. Profesorul Cosma o va face, în același număr, dar folosind un limbaj simbolic, cel al fabulei. Articolul se numește „Liniște. Broaștele și privighetoarea”. Pornește de la o fabulă, în care broaștele, fermecate de cântecul privighetorii, L-au rugat pe Dumnezeu să le dea și lor darul de a cânta. Atotputernicul le-a împlinit dorința, dar ele au început a orăcăi toate deodată, fără a mai asculta, ca până atunci, în liniște, glasul privighetorii, ducând astfel în derizoriu farmecul cântecului acesteia. Iar profesorul conchide, evident îndemn la drum pentru revista ce vedea atunci întâia dată lumina tiparului:

„Dar mai ales ne ’nvață istoria aceasta să credem că numai ascultând înșine, în liniște și făcând, pe cei dați grijii și îngrijirii noastre, să asculte și să-și asculte glasul inimii; va deveni glasul viers și cântec și ne vom desfăta, și cei ce vor asculta, ca și cei ce vor cânta, în plăcerea ce ne va cuprinde; ne vom simți, și părinți și copiii, bogați în uimirea ce ne va stăpâni, ascultând cântece de privighetoare acolo unde, fără această liniște și respect ne-am îngrozi, cei ce iubim și s’ar întrista cei iubiți de orăcăitul căruia s’ar simți nevoiți și ’ngroziți să-i dea glas: dacă va lipsi și nu se

va creia această liniște și ascultare plămădită în dragostea față de cei pe cari va trebui să-i ajutăm, să-i învățăm să fie ai lor, pentru a putea fi și ai noștri.” (Augustin Cosma, 1937, pg. 6)

Curios, abia în numărul 25-26 din 1940 va apărea primul articol cu adevărat programatic al revistei sub semnătura creatorului ei, profesorul Augustin Cosma.

„*Va să ne cunoaștem copiii ca să-i putem servi educându-i.* Căci ei sunt rodul educărei noastre conștiente, subconștiente, ori inconștiente.

Sunt și devin ceea ce-i facem să poată deveni prin cuvântul și pilda noastră: conștientă – pentru a-i elibera încetul cu încetul de sub această tutelă a modelului ce le suntem noi făcându-i să se găsească tot mai conștient, pe sine înșiși modele de urmat, modelându-se, prin truda lor conștientă, după modelul vieții Celui ce a venit pentru toți, ca să-l simtă venit pentru fiecare din ei: Cel ce va să vină al sufletului și năzuinții lor, ca să nu se piardă, pierzându-ne pe noi.

Va să-i cunoaștem, trebuie să-i cunoaștem, căci trebuie să-i servim pentru a se cunoaște și servi pe sine înșiși, de ceea ce neputincioși sunt fără ajutorul nostru conștient, cu atât mai neputincioși, cu cât vor fi și sunt mai puțin conștienți de această neputință.

Țara visurilor noastre s’a născut să fie o rază de dragoste proiectată asupra sufletelor lor ca să se deschidă «ca să-i putem cunoaște mai bine, spre a-i putea iubi mai cu temei și mai spre binele lor». De aceea am încercat să-i facem să-i îndemnăm să ne deschidă sufletele lor: apreciindu-

le, cu valoarea dragostei, scrisul lor despre ei înșiși, *în măsura sincerității* ce am îndrăznit să credem că avem puțința a-l simți în cuvintele lor; apreciind tot ce-i sincer, căci tot ce e sincer e și frumos, chiar dacă n’ar avea aparența apreciabilului, dar chiar ce se pare de neapreciat, servește atât de minunat la cunoașterea tendințelor, născute ori dobândite din negrija noastră, pe care nu trebuie să le urmeze.

Căci *Țara visurilor noastre* nu s’a născut, n’a pornit ca o simplă revistă școlară, nici nu are pretenția a fi doar atât: *a pornit și este o problemă de educație absolut necesară și atât de salutară în rezultatele-i atât de bogate chiar după trecerea doar a trei ani și ceva de apariție!* [...]

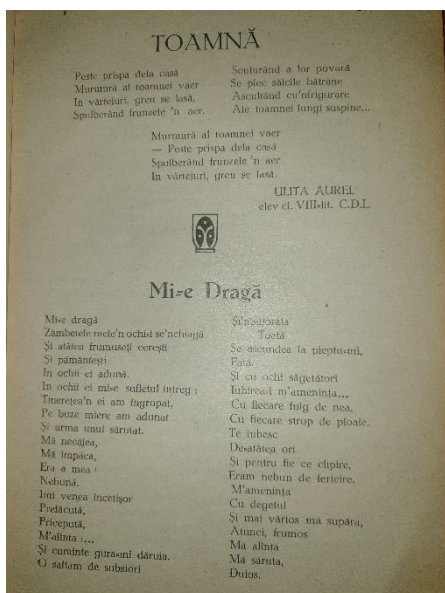
Țara visurilor noastre pornită a fi și trebuind a rămânea un *curent pedagogic*, a devenit, peste așteptările noastre, un curent literar, ale cărui proporții se întrevăd doar; căci *cuprinde scrisul apreciabil și apreciat al celor ce cred în scrisul lor* și vor trebui să fie desăvârșiți a rămânea *să scrie crezând și să creadă scriind pentru a se mântui pe sine și a mântui și pe cei ce vor putea simți deznădejdea de-a nu putea crede în nimic.* [...]” (Augustin Cosma, 1940, pg. 1-6)

Publicația apare la liceul „Emanuil Gojdu” din Oradea în 1 decembrie 1937. Până în vara lui 1940, la numărul dublu 25-26, va avea 16 apariții. Între numele prestigioase care au debutat în paginile ei menționăm pe Ovidiu și Lucian Drimba, Gheorghe Bulgăr, prof. Traian Blajovici, Traian Costa, Eugen Groza, dr. Eugen Pop, dr. Ioan Pop de Popa, Vasile Popa, Vasile Cohut, preotul Nicolae Bordeășiu, prof. Mircea

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Malița, prof. Traian Blajovici, dr. Cipău, dr. Ionică Popa și mulți alții. Aceștia vor păstra o vie amintire dascălului care le-a îndrumat primii pași spre afirmarea literară și profesională în diferite domenii, le-a oferit posibilitatea să-și tipărească primele lor încercări.

Idealul renașterii revistei a preocupat generații de elevi ai liceului. Din mărturiile scriitorului Mircea Bradu aflăm că, de-a lungul vremii, au existat două tentative de reluare a publicației, ambele eșuate. A rămas doar frumoasa amintire a unor curajoase încercări.

„Eram elev în clasa 1-a de liceu când Titus Popovici, cu aspirațiile literare afirmate, era în cea de-a VIII-a. La o ședință a cenaclului literar condus de profesorul Traian Blajovici a propus reluarea activității revistei. Nu s-a trecut la fapte niciodată, pentru că începuseră crainicii roșii să claxoneze cu semnale revoluționare din «mașina neagră» a celebrei reforme a învățământului din '48.

Dar n-a trecut nici un an constituindu-se UAER-ul s-a făcut

la nivel național un concurs de titluri pentru viitoarea revistă a uniunii... Ne-am înscris și noi cu «țara noastră». Dar cineva, din Oradea, desigur, nomina odiosa, și-a adus contribuția «revoluționară» demascând revista și tradițiile ei «elitiste și naționaliste», cultivate într-o școală la fel de elitistă și naționalistă, în frunte cu patronul ei ... «Gojdu – ortodoxul»...

Ajunsesem în clasa a IX-a și evidențiindu-ne în activitățile de strâns fier vechi, borcane și maculatură, am primit un copiator pe numele lui de familie – gestettner – aparat cu care se puteau reproduce până la 15 copii după o coală specială, bătută la mașina de scris. Împreună cu Tudor Chirilă și A. Porțeanu am considerat că aveam pe mână o adevărată tipografie și imediat am hotărât să scoatem o revistă a liceului. Primul titlu «Țara...» Într-o bună zi ne-am hotărât să-i cerem voie domnului Cosma să scoatem revista. Ni s-a adus la cunoștință că «Domnul profesor Cosma are probleme de sănătate și se află în concediu medical, în alt oraș»... Am înțeles și noi că plecarea lui se încadra acelor schimbări de domiciliu forțat, la ordinea zilei atunci, sau și mai rău, la privarea de libertate...

Hotărârea de a scoate revista era de nezdruncinat! Dar cu alt titlu: «Foaia noastră».

Apariția ei, mai ales în condiții tehnice acceptabile, a fost o bombă. Cele cincisprezece exemplare s-au distribuit pe clase sub semnătură, atât erau de prețioase! Numai că la sfârșitul cursurilor au fost chemați la direcțiune dirigintele, secretarul de partid și instructorul unității de pionieri, unde un tovarăș «de la

județ» avea toate cele 15 exemplare culese de prin clase. El le-a spus celor convocați că elevii lor încă n-au realizat că urmează cursurile la **Liceul 1** nu la **Liceul Gojdu**, că au făcut un lucru la care nu se aștepta conducerea județului: să se publice ceva fără să fie văzut de organele în drept. Tovarășul s-a dovedit un lector atent și foarte categoric, care folosea cuvinte de la «subversive» în sus!... Decriptase că articolul de fond, semnat de Tudor Chirilă și Mircea Bradu, era plin de «otrăvă și reacționarism», încheind cu: «Dumneavoastră nu-i cunoașteți pe acești elevi!» Dirigintele, profesorul nostru de limbă rusă, Kalameț, a sărit ca ars: «Cei doi sunt niște băieți foarte talentați, membrii ai cenaclului literar al municipiului. Sunt colaboratori la „Crișana”, la „Scânteia tineretului” și alte ziare!» Atunci tovarășul de la județ a zis: «Cu atât mai mult!»... Și le-a cerut să-l urmărească atent și a citat: «Titlul: „A fost, este și va fi”... Primul alineat începe cu „Liceul Gojdu a fost...”», al doilea: „Țara pe care...”», al treilea: „Visurilor noastre trebuie să...”», al patrulea: „Libertatea este visul fără care...”». Propun exmatricularea lor!» Dirigintele a intervenit din nou: «Tovarășe dragă, dumneavoastră dovediți că nu-i cunoașteți pe cei doi: Bradu e comandantul unității de pionieri, iar Chirilă secretarul organizației UTC.... Vă dați seama la ce ne expunem noi ca unitate socialistă de învățământ!? Eu zic să dăm foc foilor incriminate și să uităm de nebunia asta!» «Luați-le bursele», a cerut tovarășul. «Așa mai merge!», a acceptat imediat dirigintele. Directorul, secretarul de partid și instructorul unității de

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

pionieri au fost de acord cu sancțiunea. Toți patru știau că noi, fiind copii de intelectuali, n-aveam dreptul la burse...” (Mircea Bradu, pg. 82-83)

La Timișoara

Gest providențial, odată cu profesorul Augustin Cosma, obligat să se refugieze la Timișoara, după ocuparea Ardealului de Nord de trupele horthyste, și primit cu căldură în corpul profesoral al Liceului „Constantin Diaconovici Loga”, se strămută și ideea tipăririi revistei în capitala Banatului. Interesant că aici o va lua de la capăt, pornind de la numărul 1, rupând astfel formal continuitatea cu revista care apărea la Oradea. Încă o bună perioadă mulți dintre elevii liceului orădean, acum risipiți și ei pe la tot felul de școli din preajmă, notați cu acuratețe de a fi fost elevii fostului liceu și alăturat specificându-se unde și-au găsit refugiul școlar, vor fi găzduiți în paginile revistei, alături de acum noii lor colegi, de la „Loga”. Pe frontispiciul revistei rămân însă mereu alăturate cele două localități: Oradea și Timișoara, ca semn al unei înfrățiri spirituale dincolo de hotare vremelnice.

În primul număr al revistei, din 1941, profesorul Cosma consemnează:

„Pornim din nou la drum, – cu reparația târzie nu pentru nevoia noastră, – în refugiul nostru și al țării, – cu aceleași gânduri și sentimente românești și creștinești – , umiliți, nevoiți a simți și a ne mângăia – rezultat al durerilor individuale și colective – că «aceste a **trebuie** să le sufere Cristos ca să între întru slava sa»,

având convingerea neșrămutată și hotărârea neînfrântă, noi și toți pe care dragostea față de fiii neamului îi adună și unește cu noi, smeriți și trudnici muncitori în ogorul neamului – pentru a construi, prin rodul frământărilor și al faptelor noastre **cuvântul și scrisul nostru** – ca **Țara visurilor noastre**, – devenită prin vitregia vremilor, și răutatea oamenilor, țara noastră de **ieri** – să devină iarăși țara noastră de **mâine**.

Dar nu va putea deveni, și mai ales nu va putea rămânea, dacă nu vom ști, nu vom simți și înțelege că zgârie-norii – de înălțimi amețitoare, – își dobândesc soliditatea și siguranța tăriei – ce biruie adversitatea intemperțiilor vremii și a cutremurelor, tocmai de la **adâncimea** fundamentului, până la care trebuie să se coboare cu atât mai adânc arhitectiei, cu cât vreau să înalțe, mai în spre ceruri, vârful puținței omenești de-a înfrunta văzduhul; asta ca să simțim și material, adevărul atât de adevărat în dăinuirea înălțimilor la care pot să se înalțe indivizi și neamuri; ca să știm și să credem, fiindcă și simțim că nu este înălțime, decât care se ridică din străfunzimi de smerenie, nu este bucurie, decât cea limpezită pe drojdii de suferințe, și nu este înviere decât cea răsărită din noaptea mormântului – în care indivizi și neamuri coboară de pe însângerata Cruce a durerilor fără de nume”.

În continuare face câteva aprecieri de ordin istoric, despre lumea românească și suferințele ei:

„Cei 23 de ani, pe care-i credeam săptămâna luminată ce urmează zilei învierii, – au fost doar ziua scurtă a Floriilor neamului, în care atâția și-au cântat, fiecare sieși și împreună

celor ce nu o meritau să le cânte, Hosana Fiul lui David; – celor ce erau doar fii ai patimilor și ai nevredniciilor lor. Pentru aceea ni s’au dat vremile de azi, și poate și de mâine, de adevărată mare săptămână a patimilor noastre și a neamului.

Nici azi se pare că n’am înțeles, oricum nu toți, ziua durerii noastre, ne închinăm încă nesincer chiar Domnului; îl preaslăvim cu vorbe menite să ne înlocuiască faptele ce ne lipsesc, ca să înțelegem că numai luându-ne și purtându-ne sincer crucea patimilor noastre, vom putea învia. Dar vom învia. Nu vă temeți de viitorul neamului, nu va pieri.

După patimă numai înviere poate urma, iar cei ce huzuresc astăzi, se vor umili. [...]

Focul curățitor al mistuitoarelor dureri, lacrimi și jertfe, pe drojdia cărora se cristalizează puterea zilei de mâine să ne purifice sufletele ca să ne învrednicim a ne apropia curății și curății de Sfânta sfințelor dragostei de neam și lege.

Țară a visurilor noastre, **realitate ieri**, astăzi, iarăși,

Vis neîmplinit copil al suferinții

De dragul cui ni s’au săvârșit
Și moșii și părinții.

Țară a visurilor noastre, **țara noastră de mâine**,

Vie împărăția, ta!”

(Augustin Cosma, 1941, pg. 13-20)

Primul număr a fost onorat de un articol semnat de episcopul Timișoarei, Vasile (Lăzărescu). Cuvântul său, intitulat „Lăsați copiii să vină la Mine...”, este o adevărată binecuvântare în noul drum al revistei spre inimile și

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

luminile din sufletele copiilor în vremuri de mari încercări.

„Sufletul tineretului este ogorul binecuvântat în care se sădesc nădejtile de mai bine pentru viitor ale Neamului. De felul cum acest ogor este lucrat – pregătit și transformat într’o răsadniță de gânduri și avânturi în linia tradițiilor și aspirațiilor noastre naționale – atârnă în bună parte împlinirea nădejdilor ce Neamul le leagă de tineretul său dintr’un timp. Alipirea de Legea noastră creștinească, de Biserica strămoșilor, cu învățătura și rânduielile ei, cu trecutul ei de suferințe și lupte atât de îngemănat cu acela al Neamului; este una din tradițiile noastre naționale cele mai de frunte. Pe linia acestei tradiții, au luat ființă cele mai desăvârșite creații ale gândirii și înfăptuirii românești. Credința religioasă a sufletului nostru românesc a zămislit, a ocrotit și a dus la izbândă cele mai înaripate avânturi ale nației noastre românești. Iată de ce se cade ca în vremuri de sbucium și desorientare, cum sunt cele de azi, tot spre această pârghie nedesmințită a gândirii și viețuirii părinților, moșilor și strămoșilor noștri să ne întoarcem. Învățătura divină a Celui ce *«lumină a venit în lume»*, e singura chemată și în stare să ne lumineze gândurile și să ne călăuzească vrerile în bezna desorientării ce ne copleșește. Cel ce S’a milostivit să ne dea, prin tot ceea ce a învățat și a pățimit pentru noi, cea mai netedă «Cale» de urmat, unicul «Adevăr» în stare să ne potolească tot sbuciumul după această atât de atrăgătoare stea călăuzitoare a gândirii noastre și, în același timp, singurul isvor de «Vieață», cu revărsări în veșnicie, ne cheamă și azi neîncetat: *«Veniți*

către Mine toți cei osteniți și împovărați și lui vă voi odihni pe voi» (Mat. XI. 28).

Cu deosebire se îndreaptă această chemare a Mântuitorului către tineretul sbuciumat și desorientat al vremurilor de azi. Spre această chemare și spre cărările de lumină ce le trasează ea, sunt datori să îndrepte gândurile și pașii tineretului nostru toți acei ce sunt rânduți să poarte în sufletul lor o torță pentru călăuzirea tineretului. Spre a scoate această torță de sub obrocul nepăsării, al grijei de cele deșarte, trecătoare și al intereselor personale, sau al angajamentelor de orice natură, ni se adresează peste veacuri o altă chemare a Mântuitorului: *«Lăsați copii să vină la Mine și nu-i opriți»*. (Ma. XIX, 14).

Nu-i opriți, ci îndemnați-i, povățuiți-i spre limanul de lumină, odihnitor de suflete, indicat de Cel mai mare Dascăl al omenirii din toate vremurile. Numai așa putem avea conștiința că am făcut din dascălia noastră: misiune, apostolat, slujbă închinată nădejdilor de mai bine ale Neamului. Și aceasta este datoria zilei de azi pentru toți cei ce au de spus un cuvânt în îndrumarea tineretului nostru.” (Vasile [Lăzărescu], 1941, pg. 1-2)

Un călduros salut adresează autorilor și cititorilor revistei, deopotrivă și o personalitate a învățământului bănațean, S. Evuțianu, inspector general al învățământului secundar:

„Țara visurilor noastre ... Ce admirabil titlu de revistă pentru tineret, titlu mult grăitor în vremile apăsătoare de azi!

El indică tineretului și steaua călăuzitoare și calea ce trebuie s’o bătătorească.

Nimic nu viețuește în această lume fără un scop hotărât. În domeniul spiritual scopul nu poate fi decât moral. După toată tradiția, idealul nostru de totdeauna a fost românesc și creștinesc. Aceste două note dominante și caracteristice s’au împletit armonios în manifestările de orice fel ale neamului nostru. Prin cea dintâiu ne-am închegat strâns, ca frați și ne-am legat pentru vecie de glia străbună care ne-a zămislit și pe care am frământat-o cu truda și sângele a nenumărate generații; cu cea de a doua ne-am întărit și înălțat sufletele, și ne-am legat până dincolo de morminte cu Cerul, care a binecuvântat toate izbânzile neamului nostru spre desăvârșirea idealului. [...]

Fie ca tineretul școlăresc de azi, desmeticit și purificat, să pornească cu tot avântul sufletului său, cu gând curat și cu voință neșovăelnică, spre idealul unic, *Țara visurilor noastre*, pe care cei bărbați s’o reintegreze în hotarele ei firești, istorice și, împreună cu cei vârstnici, s’o refacă și s’o consolideze peste toate veacurile, iar cei tineri, s’o păstreze, cu bogăția de virtuți românești și creștinești câștigate prin munca cinstită de fiecare zi începând de pe băncile școlii.

Numai așa, țara noastră va fi în toate timpurile, cu adevărat, cum am întrevăzut-o în visurile noastre.” (S. Evuțianu, 1941, pg. 3-4).

Vasile Bogdan

(Urmarea în numărul 2 al revistei din anul școlar 2020-2021)

Nr. 1/ An școlar 2020-2021
BILANȚ DE CENTENAR

Loganii, cu mic, cu mare,
 Stau cu ochii-n calendar,
 Așteptând, cu nerăbdare,
 Zilele de Centenar.

Încă de luni până vineri,
 Într-un grandios festin
 Absolvenți, bătrâni și tineri,
 Îl sărbătoresc din plin.

Luni, o oră de istorie
 MILIN o expune, rar:
 Loga și-anii ei de glorie
 Din trecutu-i legendar.

Marti, în ziua care vine,
 E ora de cinema:
 Timotei URȘU-și susține
 „Septembrie”, gloria sa.

Ne prezintă-n Timișoara,
 Ca regizor-cineast,
 Pe Vali și pe-Anișoara,
 Și sfârșitul lor nefast.

Distribuția e aleasă
 Și cu dialogul viu:
 Amândoi, actori de clasă,
 Onesa și Costiniu.

Iar în ziua ce urmează
 Catedrala e la post;
 Dumnezeu să-i aibă-n pază
 Pe loganii care-au fost:

Dascăli, elevi, deopotrivă,
 Inclusiv colegi de-ai mei.
 În această zi festivă
 Să ne amintim de ei.

Făr-să intru-n amănunte,
 Un Te-Deum, după plan:
 Patru preoți, iar în frunte,
 Chiar Mitropolitul Ioan.

Miercurea, abia trecută,
 Joi, la Loga, multă lume.
 Dup-o muncă susținută,
 Se lansează trei volume.

MILIN, făr-să stea o clipă,
 Prin greutăți croindu-și drum,
 De efort făcând risipă,
 Ne prezintă un volum.

Știrea asta, de-astă dată,
 O dezmint acum, pe bune:
 Nu-i o știre-adevărată!
 Nu-i volum! E o minune!

E-o minune, oferită
 Ce nu se măsoară-n bani:
 Un Colegiu de elită
 Împlinește-o sută de-ani.

V-am spus cine e autorul!
 Sufletist, inimos, fin,
 Directorul, Profesorul,
 Domnul Tihomir MILIN.

Cartea Loga! Ea urmează!
 Gândită de peste-un an
 De doi scriitori de bază,
 Titus SUCIU și BOGDAN.

În volum, nume sonore,
 Fiecare-n breasla sa,
 Ce-au muncit ani, zile, ore,
 Ca s-ajungă cineva!

Cât privește-a treia carte,
 E cu poze făr-egal,
 Însă, fiecare-n parte,
 Dovedind talent real.

Într-o ordine perfectă,
 Elevii din „Philolog”
 Alfabetul îl respectă,
 Exact ca în catalog.

Volum cu imagini rare,
 Cine-a mai trudit la el?
 Două Doamne Profesoare,
 LEUCUȚIA și MENCZEL.

Dar – nainte de aceasta,
 Cu-altă precizare viu:
 E „Per aspera ad astra”
 A lui Adrian GHEORGHIU.

Adrian GHEORGHIU e-n formă!
 Ne prezintă, la oral,
 Visele cum se transformă,
 Fără trucuri, în real.

Cine are timp, s-asculte,
 Despre mine, însă, zic
 Că n-am înțeles prea multe!
 Ca să nu zic că...nimic!

Stăm aici, la noi, în sală
 Cum am stat de-atâtea ori,
 Evocând anii de școală,
 Care sunt nemuritori.

Unde-i ȘORA? Nu se poate!
 E absent, nu știm de ce!
 Dar, cum are o etate,
 Lui i se iartă orice!

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Dintre toți, el e loganul
Care e cel mai dihai
ȘORA, academicianul,
Pe-al său nume mic, Mihai.

De venea, din Capitală,
Impozant, cu părul sur,
Din cei foști elevi de școală
Ar fi fost cel mai matur!

Altul, din ziua de 9,
Vine c-un aeroplan
Și ne face cinste, nouă,
General și veteran.

Radu THEODORU-l cheamă
Și-a fost pilot sub drapel!
E un scriitor de seamă,
Dar mulți au uitat de el!

M-am gândit că nu-i a bine,
Însă m-am cam înșelat
Dup-atâtea zile pline,
Credeam, va cădea la pat.

Făr-să-și mai numere anii,
Reîntoarcerea la școală
Și-ntâlnirea cu loganii
Au topit orice-oboșală!

Încă un absent din sală,
Copleșit de anii grei,
Ieri, pe locu-ntâi din școală,
Azi, ca ani, pe locul 3!

De cine vorbesc, anume?
Fost prefect, cu simț moral,
ANASTASESCU ca nume,
Ca prenume, Decebal.

Un campion al omeniei,
DOGARIU-i el, absent:
Senator al României,
A rămas în Parlament.

Ne mai așteptam să vie,
Dar n-am dat de urma lor,
ALEXIU și CIOCĂRLIE!
Poate, anul viitor!

Dar cine mai fu aicea?
Un doctor din cei mai buni:
Profesor Corneliu MIRCEA
La spital, face minuni!

Mai târziu, pe după masă,
Evoc, în rime, fugar,
Și-alți colegi, din orice clasă:
„V-așteptăm la Centenar!”

TATOIU, din Capitală,
Și nu-i lucru de nimic,
S-a-ntors, după ani, la școală,
Și c-o pălărie șic!

TATOIU vrea, dar și poate!
Nu se lasă mai prejos
Însă, mai presus de toate,
E și sponsor generos!

RADIOVOIEVICI, ca fată,
E-o prezentă de efect,
Că, la Loga, prima dată,
Are, azi, acces direct!

Dar apare o dilemă,
Iar răspunsul pare greu:
La enunțul din problemă,
Cine-a dus vaca-n liceu?

Adevăru-mi aparține!
Nu mai știu în care an,
Ascultați-mă pe mine,
Cel cu vaca-i MARPOZAN!

Vineri, nu avem probleme!
Se plantează un lăstar
Care, poate, dup-o vreme,
Se transformă în stejar!

Dar nu unul oarecare,
Despre care vă spun, clar,
Că-i unul cu faimă mare,
E stejarul Centenar!

La Loga, Erou-martir e
Un elev, Silviu IORDAN!
Îi slujește-o pomenire
Chiar Mitropolitul Ioan.

BĂRGLĂZAN, alt om de bază,
Se complace-n joc hazliu
Și deloc nu se jenează,
Pe cap cu-al său vechi chipiu!

Fără să tai firu-n patru,
Doar un amănunt mai dau:
Cum s-au prezentat la Teatru,
Fetele de la Lenau:

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Mai notez, deși mi-e jenă:
Dar nu vreau să vă ascund,
Dansul fetelor, pe scenă,
Și le-admir jocul din fund!

Marius CRAINA, cu mândrie,
Cu bun simț și cu elan,
Pentru-o clipă reînvie
Un slogan: spirit logan!

Iar când s-a dechis bufetul,
La sfârșit de recital,
Uite-așa,-ncet cu încetul,
Am ajuns către final.

Când s-a terminat cu cina,
Pentru toți e-un lucru clar:
Gata! A căzut cortina
Peste-al nostru Centenar!

De-acum vă dau întâlnire
Pentru anul viitor!
Fii atent, deci, Tihomire!
Poți să-ncepi de-acum! Dă-i zor!

*Colonel (r) Dr. Nicolae
ANDRONESCU,*

Promoția Loga-1947

*Desen realizat de Alexandra Babet
clasa a IX-a SS*

TIMIȘOARA – CAPITALĂ EUROPEANĂ A CULTURII

Încă de la începuturile sale fragede din 1950, Uniunea Europeană (pe atunci „comunitatea europeană”) a încurajat și a luptat pentru menținerea specificului cultural al fiecărui stat membru. Tradiția reprezintă puntea dintre generații, o metodă de cinstire a strămoșilor. Pentru a ține piept competiției globale și asimilării,

respectarea tradițiilor devine imperativă. Însă, printr-o ancorare absolută în metodele trecutului, șansa dezvoltării în armonie cu restul lumii este compromisă. Niciun popor nu trebuie să se lase asimiliat prin ignorarea obiceiurilor și culturii sale, dar nu trebuie nici să își renege identitatea.

La început, acțiunea CEAC (Capitală Europeană a Culturii) avea ca scop primar celebrarea artelor unui oraș. Ulterior, s-a luat în considerare rolul culturii în viața orașului, anume să sporească starea de bine a cetățenilor și prosperitatea așezării. În prezent, titlul de Capitală Europeană a Culturii înseamnă o oportunitate majoră pentru dezvoltarea unui oraș și un prilej de mândrie ce contribuie la respectul de sine al cetățenilor. Orașul nostru a fost recomandat pentru titlul de **Capitală Europeană a Culturii în 2021**, dar din cauza circumstanțelor nefavorabile, apelul a fost amânat pentru 2023.

*Desen realizat de Carla Hengelman,
clasa a XI-a MII*

Un astfel de eveniment, care etalează oferta culturală a orașului în care se desfășoară, aduce inevitabil în prim-plan categorii culturale care, în alte circumstanțe, și-ar fi continuat

conviețuirea în umbrele asimilării rapide a obiceiurilor occidentale. O asemenea implicare stabilește o cale de comunicare și o șansă incontestabilă de educare prin simplul schimb de culturi și opinii. Obiectivul final – o mai bună înțelegere a celor din jur și încurajarea toleranței și diversității. În acest sens cred că următorul citat de Umberto Eco încapsulează ideea care a stat la baza acestui proiect ambițios: „*Frumusețea cosmosului este dată nu numai de unitatea în varietate, ci și de varietatea în unitate.*”

*Cepoiu Denisa,
clasa a XI-a MII*

INTROSPECȚII DESPRE LITERATURA MODERNĂ

Exponenții literaturii universale moderne par să se fi îndrăgostit de ficțiunea istorică, dar pe cât crește numărul creațiilor, pe atât pare să se dilueze calitatea. Din fericire, încă se găsesc opere ce merită să fie citite, ce merită să fie înțelese, ce merită să fie apreciate. Documentarea minuțioasă din spate, conturarea atentă a fiecărui personaj și inspirația evenimentelor reale se combină armonios și captivant în fiecare dintre următoarele romane.

Lista tinerelor scriitoare ce se fac remarcate prin această temă literară este deschisă de către Ruta Sepetys, prin romanele „Printre tonuri cenușii” și „O mare de lacrimi”. Poveștile sale trec dincolo de granițele clișeului romantizării celui de-al Doilea Război Mondial, prezentând evenimente petrecute într-o Lituania asediată, apoi în veșnicul frig siberian sau tragediile maritime petrecute pe Marea

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Baltică. Ficțiunea vieții Linei, personajul principal al primului roman menționat, se împletește cu veridicitatea tragică a evenimentelor istorice. A doua carte vine cu o notă mai accentuată a romantismului, dar totul contribuie la expunerea unor destine martore ale unor evenimente ascunse în negura istoriei. Calitatea și profesionalismul scrisului Rutei Sepetys fac din aceste romane o lectură captivantă și puternică.

Kristin Hannah continuă lista autoarelor contemporane ce se remarcă prin calitatea superlativă a operelor lor. „Privighetoarea” prezintă itinerarul fascinant al celor două surori Rossignol (fr. privighetoare). Deși totul se petrece în Franța ce se pregătește de un război sângeros, talentul autoarei exclude nota melodramatică și expune totul într-un mod ingenios, emoționant în momentele cheie, cu personaje inteligent dezvoltate ce trec prin evenimente documentate în detaliu. Cum pot două surori cu vieți total diferite, unite prin iubirea lor necondiționată, să aibă un rol decisiv într-un cadru dramatic al celui mai dur război? Totul stă ascuns printre paginile acestui roman excepțional.

O ultimă creație ce completează colecția cărților

calitative pe tema ficțiunii istorice este „Când înfloreste liliacul” scrisă de Martha Halle Kelly. Aceasta aduce în prim-plan trei fire narative, a trei tinere aflate în colțuri diferite ale lumii, totul culminând cu întâlnirea lor determinată de destin. Personajele sunt profilate pe baza unor persoane reale ale căror existențe, precum și în carte, au fost profund influențate de evenimentele dure și asupritoare din spatele scenelor centrale ale celui de-al Doilea Război Mondial. După cum menționează și autoarea, cartea este un omagiu adus căutării dreptății a celor pe care istoria i-a uitat.

Deși poate suferi o lungă continuare, lista acestor patru romane constituie introducerea perfectă în universul ficțiunii istorice. În căutarea lecturilor și mai provocatoare, pot fi abordate și romane precum „Toată lumina pe care nu o putem vedea”. Toate acestea conturează o lectură calitativă, ce contribuie atât la întregirea bibliotecii cât și la suplimentarea noțiunilor istorice.

*Marta Traleş
clasa a XI-a MI2*

UNIVERSUL FICȚIUNII FILOSOFICE

Asistăm la o explozie de banalitate și la o diminuare excesivă și perpetuă a calității literare prin îmbibarea artei cuvântului cu o comercializare în prim-plan a superficialității.

Ficțiunea filosofică se face remarcată prin cărțile ultimelor două secole. Autorii secolului al douăzecilea și cei contemporani o explorează dându-i forme tot mai

ingenioase, tot mai interesante, tot mai „apetisante”. Fiecare carte a acestei teme contribuie la speranța că literatura modernă poate răzbi prin calitate și mesaj.

Un prim autor ce s-a făcut remarcat prin această temă și a ajuns să fie un simbol al acesteia a fost Umberto Eco. Lucrările sale proiectează lumea actuală în Evul Mediu și reliefează asemănări și caracteristici uimitoare, conturând prin întreg idei filosofice ample. Romanul său emblemă rămâne „Numele trandafirului”, o adevărată operă de artă. Redând prin cercul închis al unei abații o figură fantomatică a conceptelor efemere ale societății, Eco expune ferm adevăratele valori, divulgând la final dăinuirea în timp a acestor idei. Sub aparența fragilă de roman polițist, prin investigarea unor crime ieșite din comun și prin dialogurile și relațiile impresionante ce sunt țesute de Eco între personaje, toată cartea expune un adevăr crud prin îmbinarea captivantă a acțiunii cu mesajul profund. Totul începe când Guglielmo este chemat să intervină alături de ajutorul său Adso în găsirea vinovatului pentru o crimă misterioasă. Odată cu venirea celor doi însă, situația devine și mai complicată, totul evoluează rapid, iar inteligentul Guglielmo este prins într-un vârtej înșelător de suspiciuni și adevăruri. Când oricine îți poate fi și aliat, dar și dușman concomitent, îți rămân doar instinctele, iar agilitatea lui Guglielmo este fascinantă, păstrând totul între granițele veridicului. O altă lucrare fascinantă a aceluiași autor este și „Cimitirul din Praga”. Găsindu-și

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

rădăcinile tot în lumea clericală a Inchiziției, conexiunile fizice și spirituale trec dincolo de aceste granițe, departe de a fi „sfinte”. Măiestria lui Umberto Eco se caracterizează în special prin abilitatea de a implanta idei ce vor

trebui să fie discutate cu grijă la mult timp după citirea ultimei pagini. Cu ceva timp înainte de afirmarea lui Eco, ficțiunea filosofică a cunoscut un alt exponent puternic prin opera lui John Fowles. Romanul de debut, „Colecționarul”, creează un concept inovativ și îi aduce recunoașterea mondială.

Mascând mesajul printr-o răpire pasională și prin motivele și motivațiile absurde ale ambelor părți, această carte a constituit temelia afirmării lui Fowles. O creație ce îi redă însă cu adevărat ingeniozitatea este „Omida”. Cartea este o adevărată provocare în fața sensului, dar talentul literar cucerește orice cititor. Planând în jurul unui suicid fără vreun motiv aparent, romanul e construit sub forma unor interogatorii, interogatorii ce poartă cititorul prin toate stările, prin toate mentalitățile, prin toate întrebările fără răspuns. Romanul se încheie

cu o notă neașteptată a autorului ce clarifică în detaliu evenimentele și dovedește calitatea excepțională a manierei în care a fost scrisă. Lucrările lui Fowles pun sub lupă și disecă fiecare aspect al societății moderne și condamnă într-un mod subtil și fascinant orice urmă a imoralității.

Pe scena ficțiunii filosofice contemporane se găsește și Haruki Murakami. Acesta aduce cea mai surprinzătoare schimbare, conferind scrierilor sale o notă a realismului magic. O carte remarcabilă este „Kafka pe malul mării”. O greșeală imensă ar fi privirea acestei cărți drept o creație de fantezie, când tot ceea ce transmite este, de fapt, de o profunzime rară. De-a lungul paginilor apar simboluri și semnificații neașteptate, documentate minuțios, conturând prin imprevizibil personaje fascinante și emblematice lumii contemporane analizate în amănunt. Prezentând două fire narative, romanul îmbină aspecte ce pun în lumină idei și concepte filosofice reinterpretate sau adaptate timpului prezent. Tot ansamblul cărții conferă o întregă „colecție” de reflecții și percepții, concretizate fascinant de Murakami.

Universul ficțiunii filosofice este unul hipnotizant, creațiile sale profilând o adevărată hologramă a societății, a conceptelor și a personalităților. „Consumarea” și înțelegerea oricărei opere de acest gen reprezintă un adevărat plus de cultură, o reală achiziție intelectuală.

*Marta Traleş
clasa a XI-a MI2*

$\cos 2\theta = \cos^2 \theta - \sin^2 \theta$
 $= 1 - 2\sin^2 \theta$
 $= 2\cos^2 \theta - 1$

$\sin 2\theta = 2 \sin \theta \cos \theta$

$\tan 2\theta = \frac{2 \tan \theta}{1 - \tan^2 \theta}$

$u'(x) = \frac{4 \tan \theta}{1 - 4 \tan^2 \theta} - 3$
 $\Rightarrow u' = \frac{2 \sin \theta}{\sqrt{2x^2 - 3x + 1}}$
 $\frac{d}{dx} \tan^{-1} x = \frac{1}{1+x^2}$
 $\int \sec^2 ax dx = \frac{1}{a} \tan ax + c$
 $\frac{d}{dx} \tan kx = k \sec^2 kx$
 $\int \sec^2 ax dx = \frac{1}{a} \tan ax + c$

$\sin^2 ax = \frac{1}{2} (1 - \cos 2ax)$
 $\cos^2 ax = \frac{1}{2} (1 + \cos 2ax)$
 $\sin^3 ax = (1 - \cos^2 ax) \sin ax$
 $\cos^3 ax = (1 - \sin^2 ax) \cos ax$
 $1 + \tan^2 ax = \sec^2 ax$
 $\frac{d}{dx} \tan^{-1} x = \frac{1}{1+x^2}$

$4 \cdot \frac{(2x^2 - 3x + 1)^2 \sin \theta}{2x^2 - 3x + 1} = \frac{4(2x^2 - 3x + 1)}{\sqrt{2x^2 - 3x + 1}}$
 $= \frac{16x^2 - 24x + 8 - 16x^2 + 24x - 8}{\sqrt{2x^2 - 3x + 1}}$
 $= \frac{0}{\sqrt{2x^2 - 3x + 1}} = 0$

$\int \frac{1}{\sqrt{a^2 - x^2}} dx = \sin^{-1} \left(\frac{x}{a} \right) + c$
 $\int \frac{1}{\sqrt{x^2 - a^2}} dx = \cos^{-1} \left(\frac{a}{x} \right) + c$
 $\int \frac{1}{a^2 + x^2} dx = \tan^{-1} \left(\frac{x}{a} \right) + c$

$z = x + iy$
 $e^z = e^x (\cos y + j \sin y)$
 $e^{-z} = e^{-x} (\cos y - j \sin y)$
 $\cos z = \frac{e^{jz} + e^{-jz}}{2}$
 $\sin z = \frac{e^{jz} - e^{-jz}}{2j}$

$z^2 + 3z + 4 = 0$
 $z = \frac{-3 \pm \sqrt{9 - 16}}{2} = \frac{-3 \pm j\sqrt{7}}{2}$

$\int \frac{1}{\sqrt{1-x^2}} dx = \sin^{-1} x + c$
 $\int \frac{1}{\sqrt{x^2-1}} dx = \cosh^{-1} x + c$
 $\int \frac{1}{a^2+x^2} dx = \tan^{-1} \frac{x}{a} + c$

„Toată știința nu-i decât rafinarea gândirii de zi cu zi.”
 - Albert Einstein-

Nr. 1/ An școlar 2020-2021**LEONHARD EULER (1707-1783)**

Odată cu deschiderea unei culegeri de matematică, se deschide un impresionant univers din care, dacă îl înțelegi, e imposibil să mai pleci. Gravitează în jurul tău numere, semne și figuri geometrice. Mai mereu te lovești de simboluri, care de care mai ciudate, mai ascuțite sau mai curbate. Pentru multe dintre ele, îl poți „învinui” pe Euler.

Născut în Basel, micul Leonhard studiază la doar 13 ani filosofia la universitatea din orașul natal, ulterior fiind acaparat de farmecul matematicii, mentorat fiind de însuși Johann Bernoulli, unul dintre cei mai mari matematicieni ai vremii și prieten apropiat al tatălui său. În scurt timp, genialitatea lui Euler se arată și începe să se formeze conturul grandios pe care îl cunoaștem astăzi. Construindu-și cariera atât în Saint Petersburg, cât și în Germania, nenorocit fiind de o orbire totală în ultimii 50 de ani de viață (fapt ce nu l-a împiedicat să își continue crearea de lucrări de o valoare științifică excepțională), Euler este considerat unul dintre cei mai importanți matematicieni ai tuturor timpurilor și un savant multilateral de excepție.

Contribuții în matematică:

Euler s-a făcut remarcat de la cele mai banale la cele mai complexe simboluri și caracteristici ale matematicii.

De multe ori par să treacă neobservate aceste câteva notații ale sale:

- Astăzi ni se pare naturală scrierea $f(x)$, dar ea a fost introdusă de Euler.
- Totodată, v-ați putea imagina funcțiile trigonometrice altfel? Euler a reușit, oferindu-ne notațiile moderne pentru acestea.
- Deși nu el a „inventat” notația, tot Euler a făcut populara folosirea literei Π pentru raportul dintre circumferința și diametrul unui cerc.
- Folosirea literei Σ pentru sume o datorăm tot acestui matematician de excepție.
- Cum am putea nota unitatea imaginară? Și la această întrebare a răspuns Euler introducând notația de i .

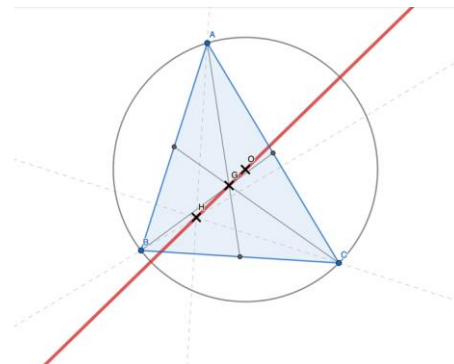
Probabil una dintre cele mai importante contribuții ale lui Leonhard Euler, ce astăzi îi și poartă numele, este însăși baza logaritmului natural, „celebrul” număr e (numărul lui Euler, acesta fiind primul ce i-a calculat primele 23 de zecimale, doar 11 fiind descoperite de Bernoulli înaintea sa/ Euler doar i-a conferit notația e prin folosirea repetată a acestuia în lucrările sale), adevărată inovație fiind identitatea lui Euler: $e^{i\pi} + 1 = 0$.

O altă foarte importantă notație și funcție ce îi poartă numele este *indicatorul lui Euler*, $\phi(n)$ - funcție ce reprezintă numărul de numere mai mici decât n și prime cu acesta. Pentru a oferi câteva exemple:

- $\phi(0) = 1$ prin convenție;
- $\phi(1) = 1$;
- $\phi(2) = 1$;
- $\phi(3) = 2$;
- $\phi(4) = 2$;

- $\phi(720) = 192$;
- $\phi(p) = p-1$, dacă p este număr prim.

Euler s-a făcut remarcat și în geometrie, cu două contribuții excepționale: *dreapta lui Euler* și *cercul celor 9 puncte*.

Dreapta lui Euler**Notatii:**

H-ortocentru ΔABC

G-centru de greutate ΔABC

O-centrul cercului circumscris ΔABC

Conform lui Euler:

H-G-O sunt coliniare, formând astfel dreapta lui Euler

HG=2OG

Cercul celor 9 puncte:

H- ortocentrul ΔABC

A1- piciorul înălțimii din A

B1- piciorul înălțimii din B

C1- piciorul înălțimii din C

D-mijlocul lui AC

E-mijlocul lui AB

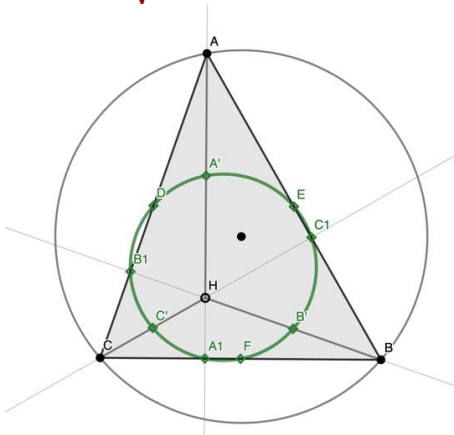
F-mijlocul lui BC

A'-mijlocul lui AH

B'-mijlocul lui BH

C'-mijlocul lui CH

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Aceste 9 puncte: **A'-D-B1-C'-A1-F-B'-C1-E** formează cercul celor 9 puncte/ cercul lui Euler

Euler și-a dovedit multilateralitatea, contribuind semnificativ în multe alte domenii științifice precum fizica, astronomia, logica și filosofia.

Contribuții în fizică:

În acest domeniu, Euler s-a remarcat prin “*ecuațiile lui Euler pentru fluidele ideale*” aplicate în capitolul dinamicii fluidelor. Acestea sunt folosite și în prezent pentru a descrie circulația sanguină, aerodinamică, hidraulică, meteorologică și lista poate continua. Deși formularea poate trece drept banală, acest sistem de ecuații ce constituie o consecință a conservării masei, momentului și energiei și-a dovedit valoarea neprețuită timp de secole, confirmându-i statutul de geniu celui ce le-a formulat.

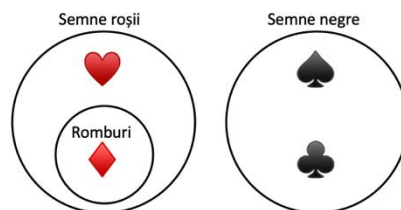
Contribuții în astronomie:

Euler și-a extins domeniul de aplicare al metodelor sale inovative de calcul analitic și a uimit și în domeniul astronomiei. De la determinarea cu o precizie excelentă a orbitelor cometelor și până la calcularea suficient de precisă a paralaxei solare (fenomen invers proporțional distanței pământului față de Soare), activitatea sa i-a adus multiple premii universitare, contribuind ulterior la dezvoltarea tabelor exacte ale longitudinilor.

Contribuții în logică:

Logica a fost revoluționată de Euler în 1768, ilustrând pentru prima oară raționamentele de tip silogistic, folosind curbele închise. Aceasta inovație au rămas cunoscute sub numele de *diagramele Euler* (a nu se confunda cu diagramele Venn).

Exemplu pentru diagramele Euler:

Principii filosofice:

Din lucrările sale, se înțelege clar ca Euler a fost un creștin devotat, credea sincer că Biblia a fost inspirată de către de Duhul Sfânt. A fost vocal în a condamna ideile ce susțineau ateismul și pe acest subiect a rămas în istorie o întâlnire a sa cu celebrul Denis Diderot în Saint Petersburg. Confruntându-l pe acesta cu scopul

de a dovedi existența lui Dumnezeu (Diderot răspânda argumente pentru ateism), Euler a spus:

“Domnule, $\frac{\square + \square}{\square} = \square$,

prin urmare, Dumnezeu există!”

Povestea nu cunoaște o continuare veridică istoric, dar “legende” ce o însoțesc atestă faptul că Euler a convins mulțimea prin această afirmație.

Toate aceste realizări aproape imposibil de egalat îl clasează pe Leonhard Euler în topul celor mai semnificativi, scriitori și inovativi oameni ce au trăit vreodată.

Notă: Reprezentările geometrice și desenele au fost realizate în programul Geogebra

*Marta Traleş
clasa a XI-a M12*

„Cinematografia, ca și pictura, arată
invizibilul.”
-Jean-Luc Godard-

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

FILME DE VIZIONAT

Cinematografia este o artă a exprimării sentimentelor și viziunii artistice asupra societății sau asupra moralității și psihologiei moderne într-o manieră personală și întrebându-și mijloace artistice sugestive. Orice film se naște dintr-un efort colectiv al unei echipe în care fiecare membru contribuie cu viziunea sa proprie și își lasă amprenta asupra procesului creator și asupra produsului final. Spectatorul nu mai este constrâns de propria imaginație, ci explorează creativitatea ofertantă a scenaristului și a regizorului, deseori aceste două roluri contopindu-se.

Un film bun este un film care stârnește o reacție puternică în adâncul spectatorului și care îl invită la contemplare asupra celor văzute. În continuare, vă recomandăm câteva filme ce oferă lecții moralizatoare și viziuni unice în legătură cu societatea contemporană, precum și câte o scurtă lecție de istorie. Sperăm ca, după vizionarea lor, să vă considerați mai câștigați și inspirați în ceea ce privește propria persoană.

*Cepoiu Denisa
clasa a XI-a MI2*

AMERICAN HISTORY X

Rasismul este pe departe una dintre cele mai mari probleme cu care umanitatea s-a întâlnit încă din secolul III înainte de Hristos pe când antisemitismul era prezent în Egipt, pâna în zilele de azi când se formează discriminări împotriva

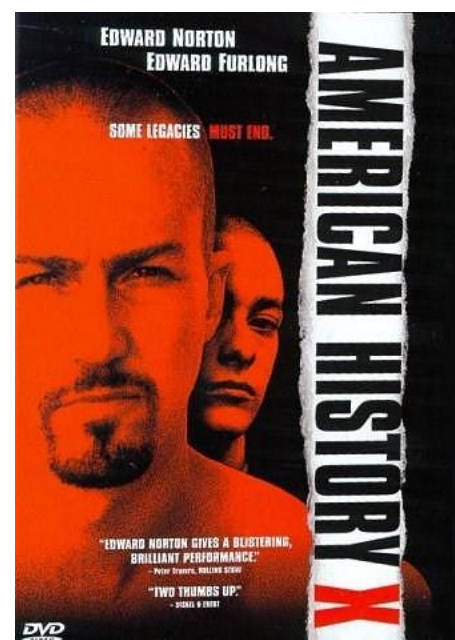
tuturor raselor. Chiar dacă sclavagismul a fost abolizat încă din 1865 în Statele Unite ale Americii, rasismul împotriva persoanelor de culoare este în continuare foarte proeminent.

Filmul „**American History X**” din 1998 arată diferite evenimente și fapte organizate de un grup de neo-nazi skinheads (de notat: nu este un film istoric, dar probabil evenimente asemănătoare s-au petrecut) arătând într-o manieră realistă aspectele rasismului în State. În acesta se prezintă povestea lui Derek Vinyard (jucat de **Edward Norton**), care încearcă să își facă fratele mai mic, Danny (jucat de Edward Furlong) să nu pășească pe urmele sale și să facă aceeași greșeala pe care el a făcut-o, fiind ușor manipulat și ghidat greșit prin a crede în supremația rasei albe. Acesta e un **film violent, intens, captivant și uimitor**, pe care eu îl recomand tuturor, fiind unul din filmele pe care trebuie să le vedeți măcar o dată în viață.

Filmul începe cu o scenă în alb-negru sugerând că aceste lucruri s-au petrecut în trecut; ne arată ce a făcut Derek ca să ajungă la închisoare. Fiind pe tema rasismului e clar că **crimele** făcute de acesta au fost **împotriva unor afro-americani**. Imaginea devine color, sugerând că ce urmează să vedem se întâmplă în „prezent”, după 3 ani de la evenimentele din prima scenă, cu un **Derek Vinyard** reabilitat care a realizat că rasismul nu este o credință pe care o persoană ar trebui să o posede. În schimb, Danny s-a alăturat

celorlalți skinheads crezând că aceasta e calea cea bună în viață, privindu-și fratele mai mare cu respect și admirație.

Pe parcurs ce vizionați filmul veți putea vedea dacă Derek a reușit sau nu să-și influențeze fratele pozitiv. Derek a spus că mereu e bine să termini un text cu un citat pentru că cineva deja a zis-o cel mai bine așa că uitați unul spus de Danny: **“Hate is baggage. Life is too short to be pissed off all**

the time. It's just not worth it”.

THE PIANIST

Nazismul. Cred că toată lumea a auzit de nazism, dar tot am să spun puțin despre acesta. Nazismul este o formă de fascism în care democrația liberală și sistemul parlamentar sunt disprețuite. Această ideologie a fost preluată de către **Adolf Hitler** care a format partidul nazist în 1921 pentru a îi face pe muncitori să se distanțeze de comunism și să devină naționaliști völkisch. Se poate

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

observa că ideologiile naziste au fost influențate de filozofii germani Johann Fichte, care a exprimat sentimente antisemitiste, și Friedrich Nietzsche, care a spus că nu toți oamenii sunt născuți egali și care vedea oamenii ca maeștrii și sclavi.

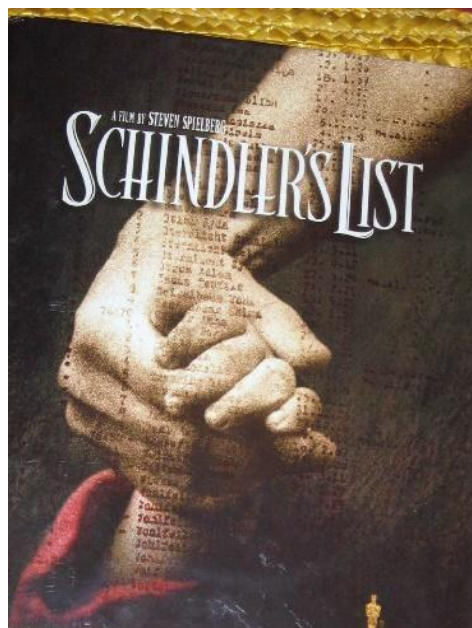
Filmul „**The Pianist**” din 2002 arată evenimentele prin care pianistul polonez și evreu **Władysław Szpilman** (jucat de **Adrien Brody**) a trecut în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Adrien Brody a devenit cel mai tânăr actor care să primească un premiu Oscar pentru excelența sa performanță în acest film. Roman Polanski a fost de asemenea premiat cu un premiu Oscar pentru modul în care a regizat și a reușit să formeze un film atât de emoționant, captivant și trist.

Acțiunea începe cu o scenă în care Władysław cântă la pian, dar totul se schimbă odată ce **ideologiile antisemitiste** sunt aplicate în Varșovia, orașul în care se petrec evenimentele. De la doar câteva restricții în cafenele sau parcuri se ajunge foarte repede la purtarea obligatorie a stelei lui David pe brațul drept și la mutarea unui district sau **Ghetto evreiesc**. Cu timpul, evreii sunt aleși și trimiși în lagărele **naziste de concentrație** și acum rămâne ca dumneavoastră să urmăriți filmul și să vedeți prin ce trece Władysław încercând să supraviețuiască într-o Germanie Nazistă.

Desigur, acum am să termin acest text cu un citat de însuși Władysław Szpilman: “*Why did*

this war have to happen at all? Because humanity had to be shown where its godlessness was taking it.”

SCHINDLER'S LIST

Lagărele de concentrare naziste au fost formate încă din martie 1933, imediat după ce Adolf Hitler a devenit cancelarul Germaniei. După „Noaptea cuțitelor lungi” („Nacht der langen Messer” - o executare în masă a diferitelor persoane cu diverse puteri politice ordonată de Hitler și susținută de Heinrich Himmler și Hermann Göring între 30 iunie și 2 iulie 1934) lagărele au fost în totalitate controlate de SS (organizație militară nazistă organizată la comanda lui Hitler). Peste 1000 de lagăre au fost construite, cele mai faimoase fiind Auschwitz, Mauthausen, Belzec, Majdanek, Treblinka, Chelmno. În lagărele de concentrare, prizonierii sănătoși erau puși la muncă, pe când ceilalți erau direct uciși. **Holocaustul** a cunoscut un număr de până la **18**

milioane de victime dintre care o treime erau evrei.

Filmul „**Schindler's List**” din 1993 prezintă activitățile industrialistului german și membru al partidului nazist, Oskar Schindler (jucat de Liam Neeson) care încearcă să salveze cât mai mulți angajați evrei după ce a asistat la executarea unor evrei în Polonia. Este un film cu o performanță genială, un film care **te atinge la suflet, emoțional, frumos și, pe scurt, minunat**. Acesta este munca lui **Steven Spielberg**, un regizor excelent, ce a primit și premiul Oscar pentru regizat și pentru film.

Filmul, bazat pe fapte istorice, arată într-un mod emoționant prin ce aveau să treacă evreii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Imaginea este alb-negru pentru toate cele 3 ore și 17 minute (nu vă speriați pentru că merită fiecare minut), scoțând în evidență trecutul tragic prin care umanitatea a trecut. Doar o fetiță prezintă o geacă color, scoțând în evidență faptul că încă există speranță. La început, Schindler e văzut ca un „nazist adevărat”, luând parte la petrecerile naziștilor, frecventând cluburi de noapte, îmbrăcându-se scump mereu și consumând caviar și șampanie. Schindler este ajutat de un contabil evreu să conducă fabrica pentru că el nu știa nimic despre cum să o facă, având ca scop doar să se îmbogățească.

Pe parcurs, relația sa cu contabilul se dezvoltă și ajunge să realizeze că ceea ce făceau naziștii nu era corect. Astfel, el decide că

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

cel mai bine ar fi să salveze evreii care lucrau în fabrica lui, filmul urmând să aibă un final emoționant. Urmează un citat de Anne Frank: *“If we bear all this suffering and if there are still Jews left, when it is over, then Jews, instead of being doomed, will be held up as an example.”*

DOWNFALL

Adolf Hitler a fost liderul partidului nazist german. El a ajuns la putere după ce a fost ales cancelar al Germaniei în 1933, iar mai apoi Führer în 1934. În timpul dictaturii sale (1933-1945), el a declanșat al Doilea Război Mondial prin invazia Poloniei din 1 septembrie 1939. Adolf Hitler este vinovatul Holocaustului, genocid din al Doilea Război Mondial în care au fost uciși 18 milioane de oameni, o treime dintre aceștia fiind evrei. Antisemitismul de care dă dovadă se explică prin mai multe teorii: influențele altor filosofi idealști germani, venerarea altui zeu, faptul că e posibil să fi luat sifilis de la o prostituată germană în timpul Primului Război Mondial, faptul că prima lui iubire era o fată evreică, care s-a despărțit de el etc.

Filmul **„Downfall”** din 2004 este un film biografic și istoric în care sunt prezentate ultimele zile din viața lui Adolf Hitler în buncărul său. Acest film german este unul foarte precis din punct de vedere istoric, iar eu l-aș descrie ca pe un film fascinant, impresionant, ce formează un documentar foarte bun.

Filmul prezintă toate evenimentele prin care **Adolf Hitler**, soția sa, Eva Braun, și prietenii săi, soții **Goebbels** au trecut. Se va putea observa pe parcursul filmului cum Hitler la început crede că mai are o șansă la câștig, crede că încă mai are o armată în vest care să lupte împotriva rușilor. Acestea sunt argumente care susțin teoria că Hitler era **schizofrenic**. Când „se trezește” la realitate prima dată reacționează plin de nervi, deoarece știe că va fi înfrânt. Pe parcurs realizează că are doar o soluție ca să nu fie capturat de trupele aliate și aceea e să se sinucidă.

Până la urmă, **se sinucide** alături de soția sa, iar trupurile le sunt arse. Acesta este un film foarte detaliat pe care eu îl recomand fiecărui fan al istoriei sau pur și simplu persoanelor curioase despre ce a pățit una dintre cele mai rele persoane care au trăit pe Pământ. Citatul de la finalul acestui review nu are strict legătură cu Hitler, dar e unul care vă poate pune pe gânduri. Acesta a fost spus de Prim- Ministrul Imperiului Britanic din Al Doilea Război Mondial, **Winston Churchill**: *“The fascists of the future will call themselves anti-fascists.”*

DUNKIRK

Bătălia de la Dunkirk (26 mai 1940 - pe 4 iunie 1940) a fost o victorie importantă pentru Germania în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Germania nazistă a invadat Olanda, Luxemburg și Belgia printr-un atac

de tip Blitzkrieg (tradus din germană în ”război fulger”). Imediat după ce blitzkrieg-ul a început, forțele germane au invadat Franța prin pădurea Ardennes, nu de-a lungul Liniei Maginot, cum se așteptau forțele aliate. Franța era învinsă, iar majoritatea trupelor s-au retras în Dunkirk de unde flota britanică a reușit să evacueze aproximativ 340.000 de oameni. Franța intrase sub ocupație nazistă.

Filmul **„Dunkirk”** din 2017 este un film de război ce prezintă bătălia ce îi poartă numele și evenimentele prin care câțiva soldați aliați (jucați de actori precum **Cillian Murphy**, **Tom Hardy** și **Harry Styles**) trec. Regizorul filmului este **Christopher Nolan**, un alt regizor excelent care reușește să producă un film intens, visceral, impresionant ce sigur va deveni un clasic în viitor.

Coloana sonoră a filmului nu a dat greș, cum nu s-a întâmplat niciodată în filmele lui Nolan, și reușește să te captiveze. Filmul prezintă evenimentele prin care **soldații disperți** să trăiască trec când sunt constant bombardati și expuși focurilor de armă ale naziștilor. Evenimentele prin care fiecare soldat trece, fie că sunt pe mare, pământ sau în aer, vor schimba viața tuturor sporindu-le în suflet **dorința de supraviețuire**.

Citatul de la acest review va fi din cartea **„All quiet on the Western Front”** scrisă de Erich Remarque: *“We forget nothing really. But so long as we have to stay here in the field, the front-line*

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

days, when they are past, sink down in us like a stone; they are too grievous for us to be able to reflect on them at once. If we did that, we should have been destroyed long ago. I soon found out this much:—terror can be endured so long as a man simply ducks;—but it kills, if a man thinks about it.”

THE KING'S SPEECH

Imperiul Britanic a fost cel mai mare Imperiu care a existat vreodată, ajungând să controleze 25% din suprafața totală a pământului când era la expansiunea sa maximă, în 1919. Acesta își are originile încă din secolul XVI, sfârșindu-se prin anii 1960 când multe națiuni aflate sub stăpânirea imperiului și-au declarat independența. Puterea absolută a monarhului a fost pierdută la mijlocul secolului XVII și a tot scăzut cu timpul (de exemplu în al Doilea Război Mondial, cea mai importantă persoană din Imperiul

Britanic nu a fost regele, ci primul-ministrul Winston Churchill, iar în zilele de azi, **Regina Elisabeta a II-a**, fiica lui George VI, este mai degrabă un simbol). Imperiul și-a demonstrat forța în mai multe războaie: Războiul de 30 de Ani, Războiul de Succesiune Spaniolă, Războiul de 7 ani, Războaiele Napoleonice, Cele Două Războaie Mondiale etc.

Filmul „**The King's Speech**” din 2010 este un film istoric, care pune în lumină problema bâlbâitului Regelui George VI (jucat de **Colin Firth**) al Imperiului Britanic în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Filmul a fost nominalizat la 12 premii Oscar, dintre care a câștigat 4, inclusiv cele pentru cel mai bun actor în rolul principal, cel mai bun regizor și cel mai bun film.

Filmul începe cu prințul Albert, care mai târziu va deveni regele **George VI**, încercând să țină un discurs în fața unei mulțimii, dar dă greș. Tatăl său, Regele George V, îl considerase pe Albert mai potrivit pentru postul de rege decât pe fiul său mai mare, prințul Edward. La discursul din 1925, soția lui Albert, Elizabeth (jucată de **Helena Bonham Carter**) realizează că soțul ei nu ar mai trebui să aibă de a face cu umilirea publică din cauza problemei sale. Ea vizitează mai mulți logopezi, dar nimic nu funcționează. Până la urmă ea află de actorul australian eșuat pe nume Lionel Logue (jucat de **Geoffrey Rush**) care începuse să practice **logopedia**. Logue realizând de abia

de la prima ședință că are ca pacient pe un monarh, concluzionează că pentru a fi capabil să îl ajute trebuie să îi devină prieten.

Rămâne de văzut dacă până la finalul filmului tânărul rege va reuși sau nu să facă un **discurs corect** cu care să motiveze oamenii din Imperiul Britanic în războiul crud împotriva germanilor, fără să se bâlbâie și dacă terapia a dat alte rezultate bune în afara unei **prietenii pe viață**. Următorul citat va fi unul spus de către filozoful francez Jean de la Bruyere: “*There are certain things in which mediocrity is not to be endured, such as poetry, music, painting, public speaking.*”

*Ghimiș Răzvan
Clasa a IX -a MI2*

„Literatura este toporul pentru marea
înghețată din noi.”
-Franz Kafka-

Nr. 1/ An școlar 2020-2021 NE VEDEM LA 19

Pășesc în lift. Pereții par să mă sufoce cu un aer de familiaritate, dar oglinda îmi întoarce o reflexie demult pierdută, o reflexie pe care doar tu o mai poți vedea. Mă uit spre panoul de butoane. Se înșiră, ca în vremurile bune, toate numerele de la 1 la 100... cu excepția unuia, numărul nostru: 19.

Tapetul liftului parcă s-a schimbat, dar ce ascunde după a rămas la fel. Ici și colo se desprinde ușor materialul, dar aparența de unitate e menținută cu succes... de ar fi reușit și hainele noastre să facă asta. Nu e nevoie să apăs vreun buton, liftul pleacă. Aș fi putut urca pe scări, aș fi putut urca până la 100, dar doar tu mă poți duce mai sus.

În timpul ascensiunii mă gândesc la prăbușirea noastră. Când se zguduie liftul mă gândesc la îmbrățișarea ta. Oglinda mă amenință tăcută în continuare. Își amintește și ea de tine, îți redă fantomatic silueta. Încerc să ignor jocul grotesc de imagini, doar eu te cunoșteam destul cât să îți știu figura.

Războiul oglinzii cu realitatea continuă. Pare să adune atomi pentru a te construi. Atomi din toate părțile, atomi renegați de alte entități, atomi răzvrățiți, atomi pentru a crea un întreg complet. Și astfel găsesc un cuvânt să te definesc: complet. Erai puntea

dintre vis și conștient, dintre normal și realitate, dintre iubire și înțeles. Ascensorul tot urcă, știe unde să mă ducă: la etajul irealului, etajul 19. Era un număr atât de banal, atât de aleatoriu, atât de irelevant. L-ai ales tu dintr-un moft.

Și pe noi ne-ai construit dintr-un moft. Îți repetai că fugi de iubire, că doar așa vei ajunge la apogeu. Te atrăgea însă jocul de-a mitologia. Te considerai un zeu, mă plimbai prin toate sferile existenței mitologice aducându-mă tot mai aproape de rangu-ți superior. Am acceptat acest teatru și îți întrețineam focul de chibrit. Când chibritul renunța, renunțai și tu. Te scufundai în marea de tăcere sau urcai în vârful muntelui de singurătate. Eu te așteptam cu cutia de chibrituri pe masă.

Așa aștept și acum oprirea liftului. Mă întreb de ce am acceptat să vin, dacă sunt eu din prezent sau chiar versiunea din oglindă. Am găsit azi-dimineață un bilet. Scrisul tău m-a făcut să înțeleg că nu e întâmplător evenimentul. Un singur rând era scris însă: "Ne

vedem la 19". Mi-a fost destul să înțeleg.

Acum însă sunt mai confuză ca niciodată. Dacă a fost o greșeală? Dacă totul chiar a fost doar o întâmplare? Liftul se oprește, dar eu rămân pe loc. Îmi amintesc fiecare secundă din existența noastră efemeră. Prezența fizică nu ne-a ajutat niciodată prea mult, dar șansa ne-a dat biletul câștigător. Trăind cu amintirea vizuală, am scris povești tactile. Nu exista nimic între imaginația noastră și simțuri. Astfel s-a născut etajul 19. Un loc inexistent fizic, perceptibil doar mintal. Era însă mai real decât orice, mai real decât noi. De aceea a supraviețuit și după ce noi am murit.

Ne întâlneam mereu la etajul 19. Uneori era un pavilion, alteori un câmp, de câteva ori doar o cameră. Noi luam diferite forme, de fiecare dată un alt nume, alt rol absurd. Ne surprindeam cu replici, cu muzica de fundal diferită, cu o notă de realitate aruncată drept grenadă. Ne jucam inconștient de-a normalul, noi trecând granița spre inexistent de mult.

Și totuși o grenadă a explodat. Te-a propulsat pe tine și m-a înghețat pe mine. Două efecte atât de opuse și totuși atât de normale pentru noi. Pe mine mă motiva pericolul emoțional, mă făcea să îmi doresc mai mult. Pe tine te făcea să îți realizezi partea umană și te speria. De aceea fugeai.

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Privesc acum holul atât de familiar. E un hol pe care l-am creat eu cândva. Era pentru atunci când îți conștientizam lipsa. Mă avântam pe holul înfinit cu infantilă încredere că mă duce la tine. Tu veneai mereu din spatele meu, mă surprindeai, iar eu mă bucuram copilărește. Oglinda mă îndeamnă să îmi urmez vechii pași. Știu că dacă mai ezit, s-ar putea să cad în gol cu liftul. Mecanism implementat de tine. Mi-ai spus că decât să avem rețineri, mai bine cădem în abisul uitării, stricăm liftul. Te-am întrebat atunci de scări. Mi-ai răspuns sec că sunt prea concrete pentru a duce la ceva atât de complex. Te-a tulburat gândul că nu aș înțelege de fapt metafora etajului. Ai făcut compromisul fatal. Nu acceptai ceea ce rațiunea nu poate cuprinde, nu concepeai ceva mai sus de gând, nu voiai să știi ceva ce poate distruge. Pentru a-ți asigura superioritatea, ai mers dincolo de principiul tău definitiv. Te-ai lăsat să simți. Mi-ai dovedit că simți. Apoi m-ai învinovățit pe mine pentru gestul de a fi om și ai dispărut.

Nu știu câte secunde mai am până se rupe cablul ascensorului. Știu însă ce am de făcut. Nota de surpriză: scot cutia de chibrituri din buzunar. Aprind unul, ultimul din cutie de fapt. Mă uit la ceas, mai sunt 19 secunde până se face ora 19 la etajul 19. Nu ezit și arunc chibritul. Tot holul se aprinde cu repeziciune, o scenă macabră. Se face fix, flăcările ard, eu le privesc. Dincolo de flăcări, în mijlocul acestui joc tragic, te văd pe tine. Ești chiar tu, la capătul holului. Mă privești. Știm că flăcările sunt metafora minții mele, le-aș putea opri, dar le las să ardă. Eu te privesc, tu mă privești.

E prea târziu pentru normalitate, rămân cu realitatea. Aud cum cablul liftului s-a rupt.

*Marta Traleş
clasa a XI-a M12*

SPRE ORIZONTUL NECUNOAȘTERII

Înălțător este a privi
Norii și cum fug ei pe cer.
Întotro vor ei a se grăbi
Rămâne veșnic un mister.

Aș vrea și eu să pot să zbor,
Fără direcție sau cale.
Să fiu un simplu călător
Peste un ocean de jale.

Voi lăsa soarta să mă poarte
Unde știe ea mai bine,
Undeva cât mai departe,
Unde să nu mai știu de mine.

*Carla Hengelman,
clasa a XI-a M11*

AMINTIRI NEPREȚUITE

Îți amintești tu oare când stăteam
Întinși pe iarbă și-n suflet ne
priveam,
Țindu-ne de mână răsuflarea și-o
auzeam
Și glasul inimii mele amândoi îl
ascultam.

Mirosul tău de mentă deja
familiar,
Mă face să îți dau un sărut în dar,
Să te strâng în brațe, să nu îți mai
dau drumul,
Să îți așez ușor pe pieptul meu
capul.

Atingerea ta mă înflorește,
Chipul rapid mi-l înroșește.
Buzele tale pot opri timpul,
Totul dispăre și rămân doar cu
gândul.

Ascultă-mi inima veselă cum
cântă,
Pe tărâmul fericirii chiar acum
zburdă.
Doar tu-i înțelegi cântecul blajin,
Cu ajutorul dragostei sună divin.

Îți strigă numele neîncetat
Și inimile noastre încet s-au legat.
O căldura arzătoare am început a
simți,
Venea intens din adâncul inimii.

Momentul acela nu-l voi uita
niciodată:
Când inima mea doar pentru tine
a început să bată.
Doar gândul la tine mă reînvia,

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Mă salvezi de pierzanie, iubirea mea.

*Bate vântul și încet frunzele foiesc,
Încep să le aud cum îmi șoptesc:
"Ea este fata care ți-a dat viața peste cap,
Dar în același timp ți-a pus-o cap la cap."*

*Zâna mea, strălucești ca o stea.
Luceafărul drag lângă el te-ar vrea,
Să vă admirăm în fiecare noapte,
Nu m-aș mai uita în altă parte.*

*Obrajii tăi roșii ca doi trandafiri
Și buzele acelea care mă scot din firi.
Încontinuu, zi și noapte, la ele mă gândesc,
Aș vrea să le simt când mă trezesc....*

*Cu tine de mână văd doar fericirea,
Ochii tăi verzi îmi arată iubirea.
O văd sclipind: e atât de sinceră.
Perechea perfectă și poate eternă.*

*Stau și-ți ascult glasul cristalin
Și-ncep să te mângâi pe păr lin,
O mare de emoții mă încercă din plin,
Alt motiv să te iubesc pe deplin.
Aș sta zile întregi să te privesc,
De o mie de ori să-ți zic te iubesc,
Să-ți mângâi pielea cea catifelată,
Și să uit de tot, să las lumea baltă.*

*Destulă vreme a trecut de atunci.
Împreună am cutreierat prea multe lunci,*

*Am crescut împreună și-am realizat,
Că universul împreună pe noi doi ne-a legat.*

*Am plâns, am râs și, desigur, ne-am certat,
Dar de fiecare dată ne-am împăcat.
Tu m-ai transformat dintr-un copil nepăsător,
Într-un băiat matur și foarte iubitor.*

*Ți-aș spune mulțumesc, dar nu e de ajuns.
Ți-aș arăta inima, să vezi cum m-ai pătruns.
Să vezi focul care arde pentru tine,
Parcă încă se aud notele line...*

*Noapți la rând stau și mă gândesc,
Cât de norocos sunt, și simt că trăiesc
Un vis dintr-un basm sau poate o carte.
Dar știu sigur că n-aș fi-n altă parte.*

*Sunt doar eu și cerul senin:
Prieten nocturn de licurici plin.
Se aud greierii care parcă-mi vorbesc
Și luna cea dragă încep să o privesc.*

*Îți văd chipul grațios desenat în stele.
Păcat că nu știu săracele de ele,
Cum o fată ca tine mă face să-nfloresc
Și că tot sufletul meu ți-l dăruiesc.*

*Nu pot să-nțeleg atâta fericire,
Care s-a născut din această iubire,
Ca un vis care te face continuu să zâmbești
Și din care nu mai vrei să te trezești.*

*Totul e senin, unde mergem e soare,
Și mă întreb poate fi mai perfect oare?
Nu am zile ploioase când sunt în preajma ta
Și când sunt singur, te am în mintea mea.
Îți aud vocea cum îmi spune „Te iubesc!”
Deodată ochii-mi de lacrimi se-mpânzesc,
Lacrimi care curg din suflet, știi bine,
Colorate de dragostea mea pentru tine.*

*Te aud continuu blocată-n mintea mea,
Nimic de pe pământ nu mi te va lua.
Chiar și atunci când nu ești lângă mine,
Mă gândesc cum stau întins lângă tine.*

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Și aș vrea să rămânem așa la
nesfârșit:
Legăți de dragostea cea de infinit.
Inimile noastre împreună să
danseze,
Și cineva așa să ne picteze.

De mult timp doresc să-ți arăt
lumea mea
„Cum vei face asta?” încet vei
întreba.
Ți-aș da o oglindă să te privești în
ea
Și-atunci vei afla că tu ești viața
mea ...

Ștefan Ancuța
clasa a XI-a MI2

Desen realizat de Carla
Hengelman
clasa a XI-a MII

Desen realizat de Karina David
clasa a XI-a MI2

CARANTINA ȘI VINA

Vise stoarse se odihneau pe masă.
Le priveam cum încet, mai respiră
Câteodată, sufocate de casă
Și de oameni care tac și se-nșiră.

O conservă mai veche de iubire
Scruta desfăcută tavanul, pereții,
După un univers ce să nu se mire

Că și morții știu decorurile vieții.

Un an comestibil de liceu sărea
Și cădea, de pe masă, pe podea,
Ca să-mi arate risipa mai clar.
Sunt un om mai vechi, mai prost și
mai amar.

Mara Bulzan,
clasa a XI-a MI2

TORPILE

Dacă tu erai un lac și o oglindă,
Iar eu cădeam din cer adânc pe
spate,
Ți-ai fi lăsat apa să mă cuprindă
Și ai fi așteptat, fără șoapte și
fapte,

Sau amândurora ni s-ar fi rupt
Spinările, absurd încălecate,
Ca cioburile omului abrupt,
În unghiuri moi și ciudate?

Iar bucățile din noi luate, rămase,
S-ar fi scos reciproc din paralizie,
Sau doar esențele noastre roase
S-ar fi încolăcit în nebunie?

Dar viața ar mai fi fost ușor de
stins
Dacă eu nu eram un pământean
fad,
Iar tu nu erai un lac întins
Odihnit la picior de Iad?

Mara Bulzan,
clasa a XI-a MI2

ROMÂNESC MONUMENTAL

Mori pentru ei și te vor face piatră
Căci pământul în care te-au pus
Nu e îndeajuns de tare să susțină
Vina cu care au îngropat sub tină
Plămânii negrii de cartuș.

Greu te-apasă chemări
rădăcinate,
Frângând în trup de porțelan;
Pe obrazul de cremene-mi
întoarce
Umbra coroanei de spini să
îmbrace
Ochi ce-au ars în ceas de noapte.

Lasă-ți capul pe buruieni pârlite
Și grija de-ai avut-o acasă,
La tânăra care trece
Mătăanii printre degete
Și stând în fața reflexiei anemice
Își plânge dumnezeul de melasă.

Desen realizat de Carla
Hengelman
clasa a XI-a MII

La bătrâna care se sprijină
De ploaie cu o singură mână,
Așteptând scrisoarea mea
Să încerce cocoașa ce-o cârnă
Mai aproape de țărână.
Acum mori, brav soldat, mori.
Te vei întoarce iar în pământ,
Tu ce te-ai născut din cuvânt
Treci cu mine apele din Styx
Tot ce ai îmi vei da la schimb,

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

Sângele închegat, și-ți voi face nimb.

Pe spinarea ta cresc doar dafini

Și de-or plânge taciturn ca tine

Fericirea când râd fiii pe morminte.

De la atâtea nesăbuiiri vin

Acas' cu hainele înverzite

În genunchi și peste umeri.

Marcus Pirtea
clasa a IX-a MII

CUVINTELE UCID

Poți să plângi, fără ca nimeni să-și dea seama că tu plângi pentru ceea ce gândești, nu pentru sângele ce-l verși. Știu că spui glume la care doar tu râzi, pentru că ai nevoie să fii fericit în unele momente. De asemenea, mai știi și că nu-ți plac foarte multe aspecte la tine, datorită celor din jur. Știu că ai vrea să te ridici chiar acum, în fața a doi sau a sute de oameni pentru a ține un întreg discurs, doar în speranța de a schimba ceva, însă ți-este teamă. Teamă că nimeni nu te va asculta. Și te înțeleg, tuturor ne e teamă. Dar ce știu cel mai bine despre tine, suflet bun, este faptul că tu poți! Tu meriți! Tu ești cineva! Tu te poți face auzit peste tot! Puțini dintre cei care greșesc încearcă apoi să se schimbe, însă TU, TU ai reușit azi să fii mai puternic, doar prin simplul fapt că ai avut curajul să citești asta, să mă asculți pe mine. Sunt exact ca și tine: un mic rătăcitor printre cuvinte, un hoinar prin lume, un

trecător prin viață, o lacrimă pe oglinda în care plângi seara. Trebuie să fii precum cântecul acela care te ține în perfuzii, trebuie să fii un luptător, TREBUIE SĂ FII OM! Și mie mi-e teamă, dar totul vine doar din mintea noastră. TU controlezi totul! Alege să trăiești! Dacă ești o victimă a bullyingului, luptă! Exprimă-te! Vei vedea că mereu va exista loc de "Pot mai mult!" Există alți oameni ca și tine, care te vor asculta, totul trebuie să aibă un început. Lumea te va auzi și te va urma. Lor le este teamă, fii tu speranța lor! Fii lumina altora în întuneric, curcubeul dintre norii de ploaie, fii-le tu înger păzitor în singurătate! Dacă citești asta și știi că tu produci astfel de lucruri, știi că ești o cauză pentru suferința unora, știi că judeci, că bârfești, hărțuiești, NU, nu-ți doresc nimic rău, nu vreau să fii ca tine, sau ca vechiul tu, simt că asta te va ajuta și știi că și tu ai vrea să fii ca noi, "cei mici", dar ți-e frică. Și tu ești mic, ca noi, doar te crezi mare de teama de a te prăbuși. Ascultă-mă! Nu e nevoie să rănești alți oameni, cărora le este teamă să fie "mari", doar pentru a te remarca. Ai început încă din școală, știi, e greu acum. Te întrebi "Ce sens mai are să mă schimb pentru alții?". Crede-mă, o faci numai și numai pentru tine. Tu îi determini pe alții să se autodistrugă și te prefaci că nu-ți pasă, te simți superior. Și tu porți o mască și poate crezi că ta e făcută din diamant, iar a celorlalți, dintr-o bucată de sticlă ce reflectă

invers totul. De la poziția gurii, până la minte și la cuvintele pe care se prefac că nu le simt, însă îi zgârie pe sub mască, până la os. Oprește ceea ce faci! Nu e prea târziu! Te vei prăbuși un moment, în asta constă o schimbare a personalității tale, dar gândește-te că vei salva sute de vieți care au fost prăbușite de la bun început și așteaptă, în fiecare clipă, o mână întinsă. Ajută-i! Și vei fi fericit! Singurul lucru pe care trebuie să-l faci pentru a simți, în sfârșit, adevărata fericire este să închizi ochii pentru câteva momente și să te gândești: "Să nu mă tem. Frica este ucigașul minții. Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării complete. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine și prin mine. Și după ce va fi trecut, mă voi întoarce și voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Numai eu voi mai rămâne." ("Litania împotriva fricii"- Dune, de Frank Herbert). Când vei deschide ochii, vei realiza câte gânduri, câte povești triste, și chiar filme, ți-au

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

trecut prin cap. Lucruri de care nici nu știai, însă te-au făcut altcineva. De fapt, te-au reconstruit în tine însuși. FII TU până când adevăratul tău ceas va suna! Închei prin a-ți spune "BRAVO!" și cu sufletul împlinit că te-am ajutat, spunându-ți totuși destul de puține cuvinte pentru cât semnifică fiecare gând al unui om. Nu uita! Tu vei reuși! Tu poți! Tu ești cineva! Cuvintele te pot ucide sau te pot vindeca.

*Daria Iureș
clasa a X-a MII*

BETWEEN LIFE AND DEATH

"Come with us" two burly men in gray suits say, grabbing me by the arm and handcuffing me. "You know what you did". But I have no idea...

I am walking through a narrow corridor, lit by torches placed on the right wall, one meter away from each other. Eventually, I reach a door and one of the men knocks three times. A hoarse voice resounds from the room, telling us to wait a bit. I am so anxious that my hands start sweating. Where am I?

The door opens, revealing a rather short, heavy man, wearing a pair of round glasses on his nose. He points his finger at a massive armchair in front of the desk and I understand that I have to take a sit there. The man waddles to his

chair, makes himself comfortable and looks me dead in the eyes.

"I'm sure you don't have the slightest idea why you are here." He tells me and I nod, being unable to make a sound.

"What would you say if I tell you that you're actually not here?" The man asks me while grabbing a remote controller. Suddenly, on the wall behind him, a huge image appears, showing a skinny girl on a hospital bed with an oxygen mask on the face. Next to her, there is a heart rate monitor and an infusion. It takes me a while to realize that I'm looking at myself. I gasp and the man starts to speak:

"You're in a coma, darling! Because of that, we are now in your subconscious and I am the judge that will decide if you deserve to wake up or not. I have to be convinced that you'll become a better version of yourself. In order to do that, you have three days to contemplate your past."

"So, I have to apologize for something that I've done in my life?" I ask very confused.

"It is your choice how you'll convince me. Be creative and persuasive." The man responds, flashing me a smile.

Somebody is patting me on the shoulder and I shudder. It is one of the two men in gray suits, he comes to get me out of the office. We exit the room and he takes me off the

handcuffs. Then, I am led to a courtyard full of people.

"In this place you'll stay for the next three days. I'll give you this number and when you see it on the screen, you'll have to appear before the judge." And I am handed a piece of paper with the number 138 written in black ink. I thank him and crowd disoriented among people. I look around being delighted to see a lot of colorful tulips surrounding the rectangular courtyard. While I am walking, I suddenly stumble over the uneven asphalt and I fall on my hands and knees. I can't believe that, even in an unreal world, I'm a hindered person. A boy reaches out to help me, grinning from ear to ear. I'm ashamed and I just want to sink myself into the ground. I shake my pants, then I look at my hands expecting to see a graze, but I'm amazed to see the skin intact.

"You won't get hurt here." the boy utters. I look into his hazel eyes, noticing he is about my age. His frizzy brunette hair and tanned complexion makes him a handsome guy. My cheeks flush and I raise my hand to introduce myself.

"I'm Alma, a 17 years old girl from Glasgow, a city west of Edinburgh." I say in a trembling voice.

"We are all from Scotland here and I'm from Aberdeen. How did you end up in coma?"

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

"I'm an anorexic and my heart rate was very low due to malnutrition. What about you?" I really hate talking about my eating disorder.

"Oh...I'm sorry for you! I'm in a coma, because of meningitis." I have a strong impulse to hug him, but I utter some encouraging words instead.

"By the way, my name is Alex and I'm one year older than you." he continues. "Have you discovered why you are here yet?"

"What do you mean? I'm here, because of the coma." I answered perplexedly.

"Yes, but not all the people who are in a coma end up here. You only have to be judged if you did something very bad in your life. You weren't told that?" Alex asks me raising an eyebrow. "For example, I think that a major mistake that I've done was when I left home one month ago after a quarrel with mum. I slept to my best friend for two nights." he continues.

Nothing comes to my mind... What have I done to end up here? I consider myself to be a kind person. Alex told me his judgement day will be tomorrow and he has already made up a heart-melting speech about how much he loves his mother. The boy offered me help to find out what I've done by asking me different questions about my past actions.

One hour has passed and I am still confused. Alex reached to the conclusion that I'm the most harmless person he has ever met. A tear begins to shape in the corner of my eye, but I don't want him to see me crying. I turn my gaze down, but I can't hold in my grief anymore. I burst into tears and give Alex a tight hug. He is stroking my back and we stay like this for two minutes. Many people are afraid to touch me in order to not break me. I feel like I'm made of glass, but I assure everyone that I'm not so fragile.

A woman has been staring at us for several minutes, but I try to ignore her. We are sitting on a curve and I start telling Alex my anorexia story. I don't know why, but I feel like I can confide in him. While I am speaking, he has a worried expression and I bring my hand closer to his. Our fingers touch and my body is filled with excitement. I want to hold his hand, but our moment is interrupted by that old woman who has been looking at us all this time. She is standing in front of us with her finger pointed at me.

"You remind me of myself, darling. I was as skinny as you." the woman tells me and I have no idea what to respond. "I would like to give you a piece of advice: thank God every day for giving you a body and nurture it, because you won't have it forever." she continues. Afterwards, the lady turns her back

and leaves. I remain as stiff as a board watching her steps until she is too far to be seen.

I finally found out why am I here. I was always trying to take care of everyone but me. I ruined myself by not giving my body what it needs. That's what has to be fixed in my life. Alex, with a wide smile on his face, takes me in his arms and I am lifted up. I didn't expect that to happen, considering that in real life boys barely talk to me.

The day of Alex's judgement has come. Three more numbers and is his turn. I listen to his speech for the last time and wish him good luck. The judge can't be so tough not to let him wake up from the coma. I'm so nervous that my hands are shaking. Before Alex enters the building, we promise each other that we'll meet in the real life. He will come to the eating disorder clinic from Glasgow where I'm sure I'll be for at least one more week.

On the screen appears the number 102. It is Alex's turn. The first thought that comes to my mind now is: how can I find out if he succeeds? I desperately ask the first person that crosses my way. He is a middle-aged man with a disorientated expression. He has just arrived here, so I chose the wrong person. In the distance, I notice the old woman who helped me find out why did I end up here. I approach her with hurried steps and when I reach in front of the

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

lady, I see her with the legs crossed in the lotus position, palms on the knees, the index finger and the thumb joined together. She is in a meditative state. I can't wake her up, so I have to ask somebody else. I am on the verge of walking away, when the lady opens her eyes slowly. I apologize for bothering her and tell the woman what is my concern. She cracks a smile that highlights the wrinkles from the corners of her mouth and tells me:

"I don't know any way of finding out, my dear. Now excuse me, but I have to enter through that door. I'm next." and she stands up. I thank her and, with a sullen expression, I sit in her place. Standing with my head in the hands, I realize that I didn't even think of a speech that will wash away my sin. I was so preoccupied with Alex that I forgot about myself. So, I close my eyes and try to gather my words.

The monologue is ready, but I have no one to receive a feedback from. I repeat it several times in a low voice, pretending I'm in front of the judge. I have never mastered public speaking, as I've always been an introvert. This is going to be a crucial challenge and I am having so much anxiety at the moment.

It is the day of my judgement and it starts with number 130. I have a little time to prepare myself for the last time. In this place, we don't feel the need to sleep, but if I had

had it, I wouldn't have slept last night. In real life, I struggle with insomnia and that's why I often take sedatives. They make me sleep for 10 hours and I find it annoying because I could do so many things in that time.

Number 137. I have to enter the building. I am alone in the corridor, facing the office's door. People are chattering inside, but I can't figure out what are they saying. I inhale and exhale three times with my eyes shut, in order to release my stress. The door opens revealing the two massive men holding a girl's arms. I make room for them to come out, then I enter the office. The judge is sitting at his desk, wearing a black robe. I wait for a signal to begin, but the man is looking through his papers. The door closes with a thud behind me.

"You may start, Alma." the judge says, now looking at me.

I clear my throat and begin my speech. "I was given a body and I thank God for it! I have been nurturing it for 15 years, until the social pressure made want to change it. That was the worst

decision of my life and I regret it. Now, I struggle between life and death and I was the one who brought me in this critical state. I promise myself that when I wake up, I'll eat a piece of cake to celebrate that I'm alive. I won't feel any guilt after eating something considered to be unhealthy. No more numbers, no more counting and measuring. Clothes are not meant to fit us; we have to fit in them. So, when I reach home, I'll get rid of my 10 years old pants. I'll enjoy life to the fullest, without constantly thinking about food. My slogan in life will be: "eat it to beat it". And after I'll be fully recovered, I am planning to give motivational speeches for all the people who don't feel comfortable in their bodies. I won't destroy what God has created anymore!"

My face is full of tears. I was crying during my whole speech. I just hope the judge understood what I was saying. His expression is neutral and I am waiting in silence for an answer. He hands me a napkin to wipe off my tears, I take it and he starts to speak:

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

“Your journey through recovery will be though, but with your strong will, everything is possible!”

“So, this means I’ll wake up from coma?” I asked with a brighter expression.

“Yes, darling. You may go now and enjoy your life!” the judge says, being all smiles.

I am walking again through the long corridor accompanied by the two men in grey suits. We reach a door at the other end of the corridor; one man opens it and a bright light makes me blind. I’m told to step in and that’s what I do.

I wake up dizzy, rub my eyes to clear up my view and I see my mother coming towards me. She is crying of happiness and I hold her hand tightly. I take my oxygen mask off just to say: “I love you, mum!”. A nurse comes in to check my heart beat and change the infusion. I’m sleepy, but I don’t want to sleep again for I am too happy to be alive.

After my oxygen mask is removed and I don’t have any tube attached to my cannula I can go for a walk outside. I hold my mother’s arm and I step slowly on the grass. I listen to the birds’ chirp, inhale deeply the fresh air and I let my long hair fly in the wind. I enjoy every single moment.

When we get back in, I ask for my phone, because I have to make an urgent call. I am looking for the

hospital where Alex is. I find three: one is a maternity, another one is for children and the last one is

“Aberdeen Royal Infirmary”. That’s the correct one. I call there and wait for somebody to answer. A thin woman’s voice resounds on the phone and I ask her if a boy named Alex is hospitalized there.

“I’m sorry, could you tell me his last name, please?” the woman asked me.

“I don’t know his last name, but he was in a coma and I would like to know if he woke up.” I utter.

“Are you talking about Alex Henning, the 18 years old boy who had meningitis?” she told me and a firm “Yes” came out of my mouth.

“Regretfully, he passed away yesterday...” the woman said in a low voice.

I hang up the call and start crying my eyes out. His speech was so good, why didn’t he wake up? He promised me we will meet again in the real life...

*Alexandra Tălăpan
clasa a XII-a MI2*

HIGH

Your mind makes you feel the most:

*It can make it best when it’s worst,
A warm wind gust,
An infinite gold coast.*

It’s funny how I end up thinking about things that you don’t even notice

And it will be a while till you’ll actually know this,

*Cause I just keep it to myself,
Share it with nobody else.*

*You wouldn’t be prepared,
Actually, I think you’ll be scared;
We shouldn’t lie...*

Neither would I.

There’s only rain under the clouds,

The sun is nowhere to be found.

Here I can’t just watch the reality pass me by,

Here is the place where I wouldn’t ever want to die.

Always worried about what others feel

*While being sad about how I feel;
Scared to even try,*

Expecting just a cry.

There’s been so many signs that I should let you go,

Yet I cherish every little moment that makes me not want to let go.

How could it be wrong

When everything I feel is right?

*And how could I not wait so long
If we always end up holding each other so tight?*

I always expect us not to be the same.

I imagine a scenario where you forgot why you ever called my name;

But every time I prove myself wrong when I trace lines on your skin

And we’ve swung in our sweet dreams everywhere that we’ve been.

So how could you still tell me that I shouldn’t love the way I do

When every time when I’m with you my mind instantly gets high?

How could you tell me that there’s no chance for us two

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

When we always float from this
dirty world to the hidden sky?
Every time there's this little
borderline that we manage to pass
And that's when things start to
move fast,
Just like my view changes when I
get out of the cloud's fog
And I see the sunset in a way that
otherwise I could've not.
With you, my day goes from a dark
grey to a burning red,
Surrounded by yellow, orange and
pink;
A beautiful painting that
resembles the passion that I've
bled,
Drawn with my love's colorful and
never fading ink.
Maybe I'm addicted to being high
on love;
Maybe you're just another way to
heal;
But as long as I feel,
How could I find anything else
above?
What if I make every love song I
hear about you?
Everything up here seems to never
end,
So why the fuck do we pretend
That what happens is in reality not
true?
There are so many layers 'till we
get to the top
But why should we ever stop?
Up here there's nothing to worry
about;
No one will hear you if you shout.
It's so pure and unseen...
You just have to be lookin'.
Maybe I just want the impossible,
But watch us make it possible.
Your smile would go so well with
this never ending white sea,
And your eyes would licker from
this fading flame;
Your hair would be so soft with
stars in it when we

Get to sleep on this moonlight that
we can't blame.
Let's get out of here.
Let's be near
Just to each other's soul.
Let's turn into a whole.
From up here everything seems
meaningless but us;
Maybe our hands are carved for
each other.
This feeling, I don't know if I
should trust,
Maybe we're just made to drown
in our eyes' water.
I can see the lights of the city from
here
Through a cloud shaped as an
empty tear:
All of them are connected,
everything is wired,
But we seem to be the only ones
not tired.
Maybe we're just stupid and
unconscious;
I don't see for us a closure
'Till one of us falls apart;
And the other one will crush so
hard.
But up here, we don't even care-
We're so high that no one sees us
there.
Everything we feel we share;
But just with us, so never stare.
I wish we would always be there,
Not to be so far from where
It's the only place that it's fair
For us to be nowhere.
So what if I choose you and not
me?

*Alexandru Boariu
clasa a XI-a MI2*

I WANT TO BE A BIRD

I want to be a bird
So I'll spread my wings instead of
My heart across my sleeve.
And I was wondering maybe...
Can I have back my blue skies?
If I were a bit lighter,
If I were a bit colder,
If I were a bit faker -
Would wings break my back
Take me far away from myself,
To a place where reality, the oh so
cold reality
Would be absent?

*Carla Bârna,
clasa a XI-a F*

IM GRAU

*Der Junge startete in den
Flammen. So lebendig und bunt
wie sie waren, hatten sie jedoch
keine Wärme. Sie blieben von
Anfang an in der Ecke, wie
ängstliche Kinder, als ob sie
sich von ihnen fürchten würden.*

*Nach einigen Minuten schaute
er wieder zum Professor hinauf.
Er hatte nie verstanden, warum
der Mann nicht begriff, wie
komisch er aussah. Er trug*

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

immer seinen riesigen Zylinder, der wenigstens sechzig Zentimeter haben musste; irgendwie war es aber auch sehr praktisch, da er immer unzählige Träume darunter behielt.

Der Professor erwiderte seinen Blick nicht. Er wanderte stattdessen zu seiner Armbanduhr, als der Mann ihn fragte, ob es soweit war.

“Noch nicht”, war die Antwort. Der Junge dachte ein bisschen nach, während er in den bunten Flammen starrte. “Sind wirklich alle Farben da, von denen Sie mir gesagt haben, oder sollte ich herausfinden, dass sie nicht hier sind, um den Test zu bestehen?”

Da der Professor nichts sagte, wusste das Kind selber die Antwort. “Ich kann das Blau nicht sehen.”, murmelte es wie für sich selbst. “Das können nur wenige Menschen.” Ein weiterer Blick auf die Uhr. “Ich mochte es, zu glauben, ich sei einer der wenigen.”

Das Feuer begann, langsam zu sterben. Der Professor schaute wie gefroren auf die Armbanduhr, deren Zeiger jetzt ruhten. Der Junge sah alles dunkel werden und schreite dumm in die Stille.

Jetzt würde er sich niemals verändern können. Er war nicht

bereit und wird niemals bereit sein.

Er würde weinen, wenn er das könnte.

Jetzt war er zurück.

Zurück im Grau.

Die farblose Stadt tat seine Augen weh. Wie Maschinen liefen die Menschen herum, in ihren Augen war gar nichts zu entdecken. In der Erinnerung des Kindes blieb nur noch der Professor mit seinen warmen, glänzenden Augen und seinen dunkelgrünen Zylinder, vor ihm die bunten Flammen, die roten, gelben und grünen Flammen. Kein Blau.

Die Zeit fließt aber vorwärts.

Und er vergaß, dass er einmal Farben sehen konnte. Jetzt war er nur einer von der vielen gewöhnlichen Menschen, die in der farblosen Stadt lebten.

Einige von ihnen haben vielleicht so wie ihn geträumt, zu den wenigen zu gehören, aber niemand wird von nun an an ihnen und ihre toten Träume denken.

*Ana Cîrjea
clasa a IX-a MI2*

„Cărțile sunt fluturi cu care zburăm prin propria noastră minte, sub bolta uriașă a țestei noastre. Niciun aparat de zbor nu te-a dus atât de departe.”
-Mircea Cărtărescu-

Nr. 1/ An școlar 2020-2021 VIAȚA ÎN GIMNAZIU

Anii de gimnaziu reprezintă perioada descoperirii de sine. În încercarea de a ne desluși pe noi înșine, la această vârstă începem să căutăm rosturile vieților noastre și să ne maturizăm. Este și perioada în care universul parcă nu mai are sens, în care totul este neclar, mintea devenind încărcată de idei și de întrebări fără răspuns. Operele literare ce urmează a fi prezentate abordează teme precum trecerea timpului, războiul sau iubirea, special selecționate pentru voi. Vă poftim cu drag să vă hrăniți setea de cunoaștere prin lecturarea următoarelor cărți, ce vă vor răspunde întrebărilor care vă apasă!

Poate cea mai importantă misiune pe care o avem pe Pământ este de a ne descoperi pe noi înșine. Oamenii sunt ființe extrem de complexe, deseori neînțelese, care își caută rostul întreaga viață. Pentru tinerii adolescenți timpul parcă nu există. Ne petrecem zilele contemplând prezentul și cercetând în neștire, iar trecerea clipelor devine doar un factor neînsemnat.

Un autor care scrie despre această temă este Michael Ende, un scriitor neo-romantic german de mare importanță în literatura universală. „**Momo**” este o carte care se leagă de această problematică. Opera o are ca personaj principal pe Momo, o fată orfană, foarte creativă, care este apreciată de către ceilalți pentru talentele ei și imaginația sa bogată. Pe parcursul romanului, fata trebuie să se confrunte cu hoții de timp, un grup de bărbați în haine cenușii care fură timpul oamenilor,

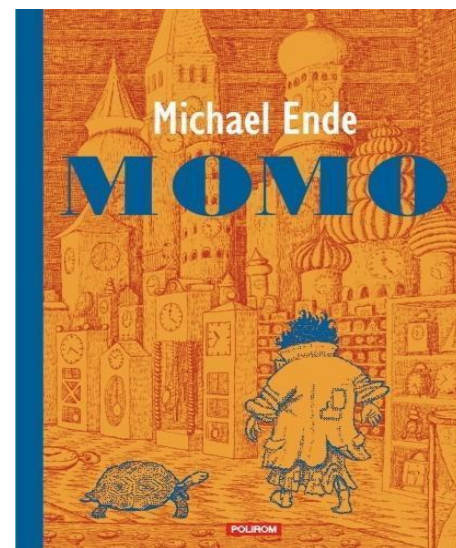
păcălindu-i. Trebuie să înfrunte singurătatea și frica, deși este încă la o vârstă fragedă. Cartea conține și ilustrații sugestive, care fac întreaga experiență mai plăcută, iar cititorul este cu ușurință transpus în universul plin de mister al fetei.

Deși lumea creată de Michael Ende pare o distopie, romanul are o sămânță foarte mare de adevăr în spate: timpul ne definește și totuși nu îi realizăm importanța decât când este prea târziu. El reprezintă tot ce ne înconjoară; este atât speranță, cât și regret. Autorul critică materializarea acestei entități imaginare pe tot parcursul operei și folosește o seamă de simboluri sugestive prin care își exprimă dezaprobarea față de valorile societății moderne, unde cu toții suntem într-o fugă continuă. Schimbarea valorilor este reprezentată de bărbații în gri care fură timpul oamenilor convingându-i că, dacă îl economisesc în prezent, în viitor vor avea mai mult pentru a face ceea ce îi face fericiți. Cu toate acestea, în realitate, acest timp dispare.

Deseori uităm ce ne aduce bucurie, gândindu-ne doar la profesie, educație și muncă. Descrierea autorului despre societate pune, de asemenea, întrebarea dacă progresul economic este întotdeauna pozitiv, deoarece creativitatea oamenilor pare să dispară odată cu evoluția tehnologică. Aceste aspecte sunt ilustrate pe tot parcursul operei, făcându-l pe cititor să contempleze universul, lectorul punând la îndoială tot ceea ce știa deja. Este o carte care trebuie analizată profund, conținând multe sensuri ascunse și metafore legate de univers și timp. O sursă de

inspirație a lui Ende atunci când scria Momo au fost călătoriile sale în Japonia și interesul său pentru budism. În roman, el contrastează concepția timpului în societatea occidentală cu cea budistă. În viziunea lui, această obsesie cu acumularea de avere și bunuri este ceea ce împiedică indivizii din a fi cu adevărat fericiți.

Deși pare simplă la suprafață, fiind o carte dedicată în special copiilor, mesajele ascunse sunt mult mai profunde decât se crede și este una dintre acele opere fundamentale care pot fi citite de către oricine, la orice vârstă. Văzând lumea prin ochii lui Momo, un copil plin de inocență și creativitate, am realizat că timpul este mult mai important decât credeam, iar scopul nostru în viață este să găsim fericirea și să ne descoperim pe noi înșine.

*Miruna Spineanu,
clasa a XI-a M11*

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

ANI DE LICEU

Perioada în care suntem liceeni este una interesantă, solicitantă, de descoperire a propriei persoane. Suntem prinși într-un continuu proces de maturizare și căutăm răspunsuri la întrebări cât mai complexe. O sursă nelimitată de soluționări o găsim în universul literaturii. „Pierduți” printre file, ne găsim pe noi. În următoarele pagini v-am pregătit cu drag o colecție de cărți ce ne-au impresionat pe noi, ca adolescente, și considerăm că vor rămâne cu voi și în viața de adult. Veți regăsi cărți cu un mesaj profund, unele cu un substrat istoric tulburător, altele cu inspirații sociale dure. Vă invităm să găsiți răspunsurilor propriilor întrebări printre acele pagini!

JOHN STEINBECK-”GRAPES OF WRATH” („STRUGURII MÂNIEI”)

Realismul în literatură este caracterizat prin atenția la detalii și prin dorința de a “zugrăvi” realitatea; de a o aduce la viață prin intermediul cuvintelor. Scriitorilor realiști (precum Balzac, Flaubert sau Tolstoi) nu le era frică de a prezenta adevărurile dure ale vieții într-o manieră artistică, care să sensibilizeze cititorul.

John Steinbeck s-a remarcat în literatura americană cu scrieri precum “Șoareci și oameni”, “Cannery Row” și “Fructele mâniei”. Cea din urmă este un clasic în literatura realistă universală și evocă duritatea Marii Depresii, stârnind simpatie pentru luptele muncitorilor agricoli migranți. Este o operă

impresionantă, care m-a fascinat cu fiecare capitol. Talentul autorului de a prezenta trăirile personajelor este cu adevărat admirabil, iar cuvintele personajelor alese cu măiestrie de către acesta, pline de durere și greutate m-au făcut să devin părtașă la acțiune.

“**Fructele mâniei**” este o nvelă publicată în 1939 de către John Steinbeck. Am fost captivată de această carte, deoarece faptele relatate își au rădăcina în istorie, iar psihologia personajelor este foarte iscusit realizată. De asemenea, autorul nu s-a sfiit din a arăta efectele dezastruoase ale Crizei Economice din anii ‘30, aceasta fiind subiectul principal al operei.

Acest eveniment reprezintă o pată neagră în trecutul american. Aproximativ un sfert din populație devine șomeră, nemaiavănd bani pentru a-și întreține familia. Miliarde de dolari sunt pierduți, băncile dau faliment, iar economia este devastată. Este o perioadă caracterizată prin migrații, suferință și schimbare. O mare parte din cetățeni pornesc către Vest, mai cu seamă California pentru a căuta un trai mai bun.

Între anii 1930 și 1936, în statele din Sudul și Centrul S.U.A. au loc mai multe furtuni cu nisip care au deteriorat agricultura. Din această cauză, familia Joad a trebuit să părăsească Oklahoma. “**Strugurii mâniei**” prezintă drumul plin cu încercări ale familiei Joad și a cunoștințelor acestora de a ajunge în California, un loc unde nu există suferință, un loc sacru care le poate da înapoi fericirea.

Personajul principal, Tom Joad din Oklahoma, a fost încarcerat timp de 4 ani, pentru uciderea unui bărbat

cu o lopată într-o tentativă de autoapărare. El este o persoană căreia îi place să trăiască în prezent și nu se concentrează pe viitor. Este temperamental, nu suportă corupția și este un bărbat bun, care în ciuda defectelor sale, își iubește familia.

De-a lungul operei, Tom devine o persoană mai matură, el trecând prin încercări care îl vor schimba radical. Învăță multe și de la prietenul său, Jim Casy, care este un fost predicator și prima persoană care îl întâmpină după ieșirea de la pușcărie. De-a lungul călătoriei spre California legătura dintre ei devine foarte puternică. John Steinbeck pune accent pe relațiile dintre caractere și pe evoluția lor, iar fiecare dintre personaje este unic și bine definit.

Unul dintre personajele mele feminine preferate din literatură este Ma Joad. Ea este mama lui Tom și e coloana vertebrală a familiei, fiind o persoană foarte iubitoare. În momente de cumpănă, îi ghidează pe ceilalți, iar rolul ei este de a preveni familia de la dezbinare. Nu este ușor să îți lași trecutul în spate și să începi o nouă viață într-un loc necunoscut, dar cu toate acestea, Ma Joad dă dovadă de curaj și perseverență, visând la un trai mai bun pentru cei iubiți.

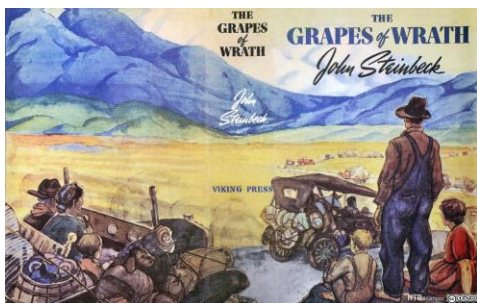
Deși e categoric una dintre cele mai populare cărți din literatura americană, recepția publicului nu a fost una foarte bună în State, ea devenind chiar o carte interzisă, fiind considerată scandalosă și neadevărată.

Totuși, doar la un an după apariție, a fost realizat și un film, care a avut

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

succes și s-a bucurat de nominalizări la premiul Oscar.

Este o lectură captivantă, care m-a atras prin problematica sa, plină de acțiune și suspans. Recomand opera cu drag celor interesați de subiecte mai realiste și dure. Este una dintre acele cărți pline de emoție pură, care te sensibilizează profund și care te fac să vezi lumea dintr-o nouă perspectivă.

Miruna Spineanu,
Clasa a XI-a MII

Cărți recomandate

CONSTANTIN CHIRIȚĂ- „CIREȘARIII”

Aventura și prietenia – două teme ce se înscriu printre preferatele oricărui tânăr cititor. Aventura și călătoria sunt elemente constante și critice încă de la începutul literaturii. Prin aceste teme se explorează atracția omului către necunoscut, către ceea ce este misterios și dorința omului de a ieși din obișnuit și de a se remarca. Călătoria înseamnă inițiere și presupune înfrângerea mai multor obstacole, recompensa finală autocunoașterea. În fond, orice călătorie în lumea fizică se reflectă și în lumea interioară ca o aventură intrinsecă spre miezul propriei

persoane. De aceea, aventura și călătoria sunt teme ale formării omului, iar acestea se îmbină armonios cu prietenia; după cum spunea Pitagora: „*Prietenia este egalitate armonioasă.*”

Consider că seria de 5 romane **Cireșarii** scrisă de către **Constantin Chiriță** împletește teme precum aventura, călătoria, cunoașterea de sine și prietenia într-un mod jucăuș, captivant și provocator. Acțiunea acestui ciclu de romane gravitează în jurul a șapte prieteni, elevi la aceeași școală, în clasa a opta: Ionel (fiul directorului), Victor (de o inteligență extraordinară), Ursu (gimnast), Dan (cel năzdrăvan și îndrăzneț), Maria (visătoare și artistă), Lucia (severă și practică) și Tic (fratele mai mic al Mariei). Acest grup de prieteni este cunoscut colectiv sub numele de „Cireșarii”, deoarece toți locuiesc în cartierul Cireșului. Acești tineri curajoși, alături de companionul patruped fidel, câinele Țombi, trec în fiecare roman print-o serie de provocări care culminează într-o aventură care va ține cititorul cu suflul la gură.

Primul roman, *Cavalerii Florii de Cireș*, îi surprinde pe Cireșarii într-o expediție științifică cu scopul de a recrea harta veche a Peșterii Negre. Cireșarii își etalează cunoștințele din diferite domenii, cum ar fi o vastă înțelegere și întrebuintare a codului Morse. Al doilea roman, *Castelul fetei în alb*, îi înfățișează pe Cireșarii într-o misiune de salvare a prietenei lor, Laura, care a fost răpită. În a treia carte, *Roata norocului*, cei șapte prieteni

Desen realizat de Mara Mudure
Clasa a IX-a SS

investighează furtul a cinci figurine de la muzeul local. Al patrulea roman, *Aripi de zăpadă*, demonstrează că pentru Cireșarii nu există vacanțe sau pauze de la aventuri primejdioase, aceștia fiind surprinși și izolați de o furtună de zăpadă la munte. Ultimul roman, intitulat sugestiv *Drum bun, Cireșarii!*, îi prezintă o ultimă dată pe protagoniștii îndrăgiți, rezolvând un ultim mister pe malul Mării Negre. Fiecare roman expune o dublă aventură: alături de cea evidentă se remarcă și una subtilă, interiorizată în manieră unică de către fiecare Cireșar; este vorba de o călătorie în suflul fiecăruia, destinația finală fiind autocunoașterea.

Recomand această serie de romane tuturor celor care își doresc să își depășească limitele „spațiale” și să trăiască aventuri fascinante alături de tineri de vârsta lor. De asemenea, cititorul va crește și se va maturiza alături de protagoniștii cărților și va participa la importante lecții despre solidaritate, prietenie și compasiune – sentimente nobile ce ar trebui să fie cultivate mai des.

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

„JURNALUL ANNEI FRANK”

Ficțiunea istorică este indubitabil unul dintre cele mai interesante și complexe aspecte ale literaturii universale. Ficțiunea înseamnă libertatea de creare și libertatea de exprimare a unei fantezii filtrate prin sensibilitatea scriitorului, însă ficțiunea istorică presupune și o îngrădire determinată de adevăratele evenimente istorice prezentate. Totuși, ea nu este o sursă de încredere pentru învățarea istoriei adevărate. Atunci de unde preluăm informațiile adecvate? Cu siguranță din manuale de istorie, documentare, cărți nonfictive specializate, dar acestea pot deveni la un moment dat plictisitoare pentru amatori. Din fericire, istoria poate fi învățată și din povestirile celor care au trăit atunci când istoria a fost scrisă. Un astfel de exemplu de „povestire” a evenimentelor istorice din prisma unui participant involuntar este *Jurnalul Annei Frank*.

Jurnalul Annei Frank este o carte compusă din fragmente ale unui jurnal intim păstrat de Anne Frank, o tânără evreică din Amsterdam, în cei doi ani cât a stat ascunsă împreună cu familia ei în perioada ocupației naziste a Țărilor de Jos. Este o carte sensibilă și emoțională, întrucât cruntele evenimente ale celui de al Doilea Război Mondial sunt prezentate din punctul de vedere al unui copil, o fată care de abia a ajuns la vârsta adolescenței și care se confruntă cu propriile probleme legate de această vârstă.

Anne Frank primește un jurnal cu coperti albe și roșii cu prilejul aniversării vârstei de 13 ani. Primele consemnări descriu

familia fetei și colegii ei de școală. Își numește jurnalul Kitty și îi mulțumește pentru răbdarea pe care o are cu ea, transformând astfel jurnalul într-o prietenă de nădejde, căreia îi poate împărtăși cele mai intime gânduri și emoții. Anne menționează periodic și schimbările din viața evreilor, cum ar fi obligația de a purta Steaua lui David sau interdicția de a se afla pe stradă pe timp de noapte. Ziua de 5 iulie 1942 semnifică o schimbare radicală în familia Frank. Sora mai mare a Annei primește o scrisoare care o înștiințează că va fi deportată într-un lagăr de muncă. Familia se mută următoarea zi într-o ascunzătoare pregătită timpuriu pentru a se feri de autorități.

Astfel încep consemnările mai profunde și, totodată, mai intime ale Annei. Ea își continuă studiile în izolare, iar prin prisma lecturii își ia în serios rolul de a descrie evenimentele istorice din perspectiva celor asupriți. Anne tratează teme precum dragostea, singurătatea, feminismul, războiul și credința în Dumnezeu într-un mod sincer, serios și totuși sensibil. Prezintă două laturi prin consemnările ei: o latură jucăușă, amuzantă și o latură profundă, pură. Este încăpățânată în a spune mereu adevărul, dorind să devină jurnalistă, iar mai apoi scriitoare.

Anne Frank mărturisește cu cea mai mare onestitate: „*vreau să continui să trăiesc, chiar și după ce am murit*”. Prin acest jurnal, publicat de tatăl ei, i s-a îndeplinit parțial dorința. Consider că este datoria noastră, ca cititori, dar și ca adolescenți, să îi onorăm unei fete de vârsta noastră această dorință de a nu fi uitată și de a conștientiza

brutalitatea regimului nazist pentru a nu repeta greșelile istoriei.

*Denisa Cepoiu,
clasa a XI-a MI2*

„Arta este o oglindă în care fiecare vede
ceea ce gândește.”
-Constantin Brâncuși-

Nr. 1/ An școlar 2020-2021

ARTA DIGITALĂ

Pictura este una dintre cele mai esențiale dovezi ale evoluției, reprezentând progresul nostru ca ființe umane. Putem spune că prin intermediul pensulei, zugrăvim chiar un fragment din sufletul nostru, exprimându-ne în mod direct sentimentele, nu prin cuvinte, ci cu ajutorul tușelor fine de culoare, care învelesc delicat pânza.

Este una dintre formele primare

ale manifestării artistice umane, datând încă din cele mai vechi timpuri și dezvoltându-se concomitent cu noi. Nu are limite sau reguli, iar libertatea de creație este infinită.

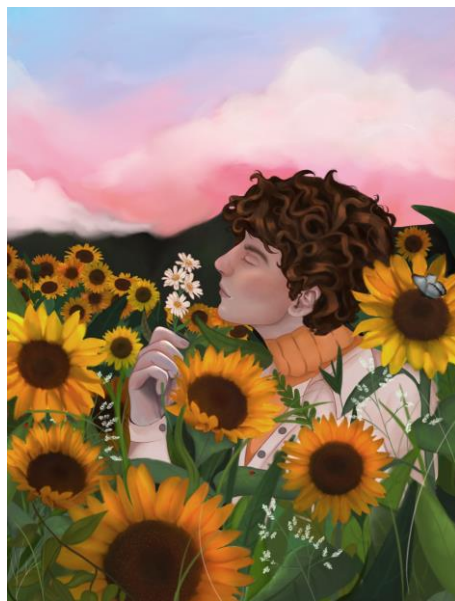
Desenul digital este unul dintre cele mai noi moduri de a picta, fiind folosit pentru prima oară în anii '80. Este realizat pe o tabletă grafică de cele mai multe ori, cu ajutorul unui creion special, iar posibilitățile sunt nelimitate.

Artistul are acces la o gamă foarte variată de pensule și își poate crea propriile ustensile creative, prin intermediul calculatorului. În

prezent, acest tip de artă este foarte des întâlnit: pe afișe, la televizor (logo-uri, majoritatea desenelor animate), în jocuri video etc. . Aplicațiile sunt ușor de folosit, indiferent de vârsta artistului, ele fiind optimizate constant. O mare parte din creațiile contemporane sunt realizate digital și pot fi vizualizate pe internet, fiind simplu de accesat de către oamenii de pretutindeni.

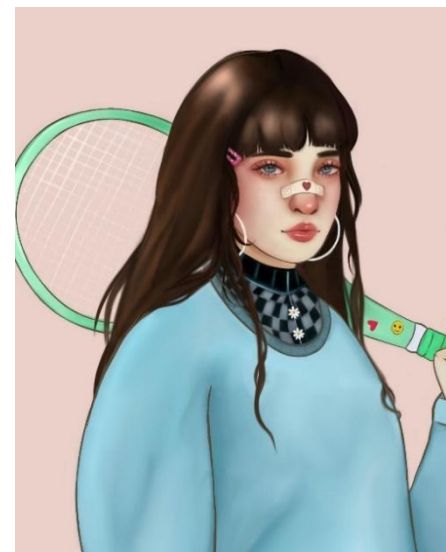
De exemplu, artistul are abilitatea de a schimba culorile după bunul plac; dacă face o greșală este posibil să o șteargă cu ușurință, iar opera poate fi editată oricând.

De asemenea, este mai ieftin să pictezi digital, fiind o investiție de

durată: nu va trebui să cumperi pensule, culori, șevalete sau alte unelte artistice, instrumentele fiind deja implementate în aplicație. Deși este un mediu creativ mult mai practic, completarea unui desen poate dura ore întregi și necesită multă muncă.

Este activitatea mea preferată, deoarece îmi permite să îmi exprim trăirile și sentimentele într-un mod creativ și să modelez realitatea după bunul meu plac, cu fiecare mișcare lină a creionului pe ecran. Pictez digital de aproximativ 3 ani și recomand această activitate tuturor, deoarece ne oferă posibilitatea de a ne făuri propriul univers artistic, doar cu ajutorul unei tablete sau al unui calculator.

*Miruna Spineanu,
Clasa a XI-a MII
desene realizate de Miruna
Spineanu,
Clasa a XI-a MII*

*Desen realizat de Ana Gavra
Clasa a XI-a MII*

Colectivul de redacție:

Profesori:

Director, prof. Tihomir Milin

Director adjunct, prof. Violeta- Estrella Bontilă

Prof. Claudia-Ileana Spineanu

Prof. Rodica Ivan

Prof. Adriana Olariu

Prof. Ileana Crașovan

Design copertă: Prof. Sorin Scurtulescu și Informatician Marius Inășel

Elevi:

Ana-Gabriela Cârjea, clasa a IX-a MI2

Carla Barna, clasa a XI-a F

Miruna-Teodora Spineanu, clasa a XI-a MI1

Carla Hengelman, clasa a XI-a MI1

Marta Traleş, clasa a XI-a MI2

Denisa Cepoiu, clasa a XI-a MI2

Mara Bulzan, clasa a XI-a MI2

Alexandru Boariu, clasa a XI-a MI2

Karina David, clasa a XI-a MI2